

VALENTIN NICOLAU

VECINII NOȘTRI DE PAT

(MAI JOS DE FIGUERAS)

– Piesă în două acte –

Motto:

[...] Traian pleacă din Italica, la zece kilometri de Sevilla, și trecând prin Gara Perpignan străpunge cilindric Dacia, creând astfel România. Vârtej cilindric al Trofeului de la Adamclisi înrudit cu propria-i columnă Traiană ridicată la Roma. Columnă ce reprezintă prima bandă desenată în basorelief, care, în loc să falsifice realitatea cu visele și obiceiurile proprii relelor obiceiuri orientale, umple ca un caltaboș, cu carnea crudă a realității istorice, intestinul fin al visului imperial, afirmând în mod definitiv suveranitatea topologică și holografică a civilizației noastre asupra civilizației barbare [...].

Și fiindcă sângele Patriei este etern și nemuritor, și fiindcă în aceeași arteră regală curge marșul triumfal al lui Traian și pentru a fi ca el, din nou și întotdeauna primul din genul uman, mă proclam Salvator Dalí, monarhist, catolic, apostolic, roman și român.

*Da! României, poem genetic pentru împăratul
nostru Traian SALVATOR DALÍ
New York, ianuarie 1972**

Personaje:

IONEL – culegător

TRAIAN – vătaf

MIMI – prostituată

BABA – culegătoare

GOMEZ – polițist

CARMEN – culegătoare, soția lui Traian

LUCICA – culegătoare, soția lui Ionel

ÎMPĂRATUL și alți emigranți

Acțiunea pare a se petrece pe o plantație de căpșuni din Spania, undeva în apropierea locului în care s-a născut Împăratul Traian.

PROLOG

Al treilea gong. Întuneric. Pe un ecran este proiectat un film vag-color. REGIZORUL caută să afle de la DRAMATURG cine sunt personajele, unde locuiesc și cu ce se ocupă.

REGIZORUL: Care e Ionel?

(Imagini cu locuri pe stradă unde se repară, se montează sau se cară materiale de construcții.)

DRAMATURGUL: Ăla în cămașă.

REGIZORUL: Cu ce se ocupă?

DRAMATURGUL: A fost proiectant la Faur sau la Republica, nu mai știu exact. Acum e șomer. Muncește orice ca să scoată un ban.

REGIZORUL: Și nevastă-sa?

(Mulțime de oameni ieșind de la metrou, coborând din tramvai. Imagini cu detalii feminine: genți, pantofi, taioare.)

DRAMATURGUL: Lucica a lucrat ca dactilografă, apoi ca secretară la primărie, iar acum îi ține actele unuia care are o fabrică de pâine.

(Imagini dintr-un coafor.)

REGIZORUL: Și Traian?

(Imagini cu „șmecheri“ în fața intrărilor unor hoteluri, pe terase.)

DRAMATURGUL: Ăla care numără bani. Până acum câțiva ani își avea vadul în față la Inter sau la Athénée. Acum învârte mici afaceri în cartier.

REGIZORUL: Muncește undeva?

DRAMATURGUL: *Dacă munca era bună o fura boierii – asta-i vorba lui preferată. De profesie descurcăreț. A dus-o bine cât timp a mers bișnița. E bun de gură, iar dacă nimerea Parlamentul făcea carieră.*

REGIZORUL: Nevastă-sa?

(Imagini cu femei îmbrăcate discret care merg pe stradă ferindu-se parcă de ochii lumii.)

DRAMATURGUL: Carmen are ciudățeniile ei. Mai tot timpul pleacă la maică-sa, în Primăverii, acolo unde a copilărit.

REGIZORUL: Baba?

DRAMATURGUL: Uite-o!

(Imagini cu femei „trecute“ ce privesc în vitrinele unor magazine cu manechine-bărbați, ale unor cinematografe cu poze de staruri masculine.)

REGIZORUL: Care dintre ele?

DRAMATURGUL: Aia cu pomeții vopsiți. Dacă vrei să-i faci plăcere, să i te adresezi cu *Doamna profesoară*. Mereu e cu ochii și urechile la ce fac ceilalți. Nu scapă nimeni de gura ei.

REGIZORUL: Gomez o fi la lucru?

(Imagini cu afișe ce fac reclamă turismului din Spania.)

DRAMATURGUL: Mai târziu. Încă nu s-a înserat în Spania, iar el face tura de noapte. Toți fug de schimbul de noapte, numai lui îi place. N-are casă, n-are familie, n-are decât serviciu.

Uneori, când nu-l vede nimeni, se duce în parc, se dă în leagăne și cântă de unul singur.

REGIZORUL: Mimi?

(Imagini cu fete ce încearcă să capteze privirea bărbaților.)

DRAMATURGUL: Uite-o! E frumușică foc când râde. Aleargă toată ziua pe la agențiile care promit cariere pentru fotomodele... Cred c-am ajuns. Parcă ăsta-i blocul. Sau celălalt? Îți spun imediat... Recunosc intrarea că are un geam spart. Da, aici e.

(Intrarea unui bloc, holul blocului, în fața liftului care tocmai a plecat.)

REGIZORUL: L-am scăpat!

DRAMATURGUL: Păcat. Mi s-a părut că urcă moșul ăla, cam tăcănit.

(În holul blocului e hărmălaie. Un grup de copii gălăgioși trec în fugă și urcă scările. Un individ bate într-o ușă: „Lumina!” O femeie în capot ducând un cofrag cu ouă se oprește în spatele DRAMATURGULUI și al REGIZORULUI: „Căutați pe cineva? Nu e nimeni acasă. Sunt cu toții la coadă la ambasadă, să-și ia vize de muncă.” Întuneric.)

ACTUL ÎNTÂI

Câmp nesfârșit cultivat cu căpșuni. Un duș și o toaletă improvizate, câteva acareturi, multe lădițe și o ușă. În mijlocul lor, un pat. Toate lasă senzația unui „apartament“ în aer liber și constituie casa vătafului TRAIAN, deasupra căreia flutură mândrul steag al României. Aproape de „apartament“ se remarcă o tufă mai mare de căpșun sub care se află o masă și două scaune.

Scena 1

IONEL și TRAIAN prin lanurile de căpșuni. Pe înserat.

IONEL: *Yo trabajo, tu trabajas.*

TRAIAN: *Pe mine, sare-mă!*

IONEL: *El, ella trabaja; nosotros trabajamos, vosotros trabajais; ellos, ellas trabajan.*

TRAIAN: *Bravos noventa dos!*

IONEL: *Ce înseamnă noventa dos?*

TRAIAN: Vă știu pe fiecare în parte după câte lădițe culegeți pe zi. Tu ești nouăș'doi. Atâta poți tu acum, dar poate într-o zi o să ai un nume mai mare.

IONEL: Pe mine mă cheamă Ionel. Și mai mereu depășesc suta de lădițe pe zi.

TRAIAN: Aici, pe *campo* ești doar *noventa dos*. Deci așa te cheamă! Clar?!... Asta-mi place la tine, le prinzi din zbor. Ascultă la mine și o să-ți meargă bine. Am băgat de seamă că ești harnic. D-asta îți spun, tu ești protejatul meu. Înțelegi? Îmi dai zece la sută din câștig și n-ai taine cu nimeni și cu nimic. Clar? Doar cu lădițele. Cât mai multe lădițe *abundantemente*. Ai văzut că *don Cristobal* lasă totul pe mâna mea. Ce zic eu e lege. Patronul mă ascultă orbește. Și legea aici e că un om valorează câte lădițe cu căpșuni culege. Ce scriu eu în catastife la sfârșit de lună: aia e valoarea ta. Pricupești?

IONEL: Da, domnu' Traian.

TRAIAN: Și dacă ești *mio protegido* înseamnă că eu n-o să uit câte lădițe ai cules și nici n-o să greșesc să le număr la altul. Mi se pare mie sau te scarpini?

IONEL: Nu.

TRAIAN: Sunt cu ochii pe voi! Cele mai frecvente alergii se fac de la căpșuni, așa că imediat mă prind dacă mâncați din recoltă. Ai grijă!

IONEL: Azi am luat banii pentru prima lună. După socotelile mele...

TRAIAN: Băietate, tu nu ești aici ca să socotești. Asta-i *mi ocupacion*. Ai băgat la cap?

IONEL: Da, domnu' Traian.

TRAIAN: Aud?

IONEL: *Si, don* Traian.

TRAIAN: Atunci marcă banul! (*IONEL îi dă câteva bancnote.*) Uite ce *mucho* ți-a rămas! Trimiți și tu acasă, la amărății ăia ai tăi, o sută–două de euroi, să nu moară de foame. Îți dai seama că tu o să fii un zeu pentru ei?

IONEL: Mama o să...

TRAIAN: Și mai încolo te aranjez eu și cu-n loc ca lumea în baracă, să nu mai stai la grămadă cu toți pârlâții. Iar dacă ești cuminte și-ți vezi de treabă, te las să-ți faci o coșmelie numai a ta. Dacă mă ascuți, o să ai mare viitor. *Grande futuro!* Vezi, bă, de unde vine „a fute“? Adică dac-o faci ai viitor! Sunt și deștept, recunoaște!

IONEL: *Si, don Traianos.*

TRAIAN: Bă, pe mine m-a ales soarta să vă fac oameni. Ai văzut cât mă *batir* eu ca să facem Românică Mare?

IONEL: Sunteți al naibii de ambițioși.

TRAIAN: Aiurea! Noi, românii, n-am avut și nici n-o s-avem ambiții mari. Noi știm că ele dăunează. Ne trebuia nouă să fim un *reino vigoroso* sau un *imperio*? Dacă aveam gărgăuni d-ăștia, ne lua dracu' de mult. Ține minte la mine: capul plecat de sabie nu-i tăiat! Suntem oameni modești, ospitalieri, dar descuscăreți. Ne e *suficiente* o țărișoară. Și câtă e, ai văzut ce greu e s-o faci să meargă. Venea cotropitorul să ne-o ia, noi ne ascundeam în codru. Și lua ciuciu!

IONEL: Codrul e frate cu românul.

TRAIAN: Bravo, bravo, că bine zici! Și aici facem la fel, ne ascundem în căpșuni.

IONEL: Ne pitim.

TRAIAN: Dar supraviețuim! Vezi tu sătucul acesta al nostru, Românică, ascuns printre căpșuni? Măine-poimăine Traian face să răsără din el *una comuna* arătoasă și apoi un *ciudad* adevărat de blocuri cu apă la chiuvetă și cu lift. Într-o zi,

Românica va fi pe harta Europei! Pricepi? Hai, ia o gură și tu!
(*Îi întinde sticla de băutură. IONEL bea o înghițitură.*) Bea,
mă, nu te codi!

IONEL: Mulțumesc, nu mi-e sete.

TRAIAN: Nu prea le ai cu băutura. *Fumador?*

IONEL: Nu.

TRAIAN: Bă, nenică, dar tu *por que* muncești? Ai pus și tu ochii pe vreo moldoveancă?

IONEL: Sunt însurat, stau cu nevasta.

TRAIAN: Ce-l întreb eu și ce-mi răspunde el?! Și care-i *la problema?* Și eu sunt însurat. Am văzut că nevastă-mea s-a împrietenit cu femeia ta, așa că o știu. E harnică, trage bine la jug. E *muy ciento*, adică e peste sută. Eu știu totul, mă! Ai muiere frumoasă. Și *don Cristobal* a remarcat-o. Parcă văd c-o promovează la el la birou. Ascultă la mine, un bărbat adevărat trebuie să aibă *actividad*, să dea pe-afară, ce dracu'!

IONEL: Muncim aici un an, strângem banii și ne întoarcem acasă.

TRAIAN: Acasă, unde?

IONEL: În țară.

TRAIAN: Te-am crezut destupat la minte! Dacă aia era țară, nu plecai. Țară îți este aia care are nevoie de tine, nu de unde ai plecat că nu-ți mai găseai rostul. Uite-aici cum crește Românică! Bă, tu ai potențial. Ascultă-l pe Traian, că se pricepe! Fii bărbat! Arată că ai *cojones*! Ca să facem Românică Mare avem nevoie de bărbați cu coaie. (*În dreptul tufei celei mari de căpșuni.*) Vezi tu căpșunul ăsta? Se zice că are vreo două mii de ani, că sub el se umbrea Împăratul Traian pe când era țânc. Înțelegi că nu-i o întâmplare că tocmai aici e inima Românicăi? Habar n-aveți pe ce lume trăiți! Norocul vostru sunt eu. Așa îmi place și mie să-mi liniștesc creierii aici... Hai, că-ți fac eu rost de o fată de la

Roman, talentată, de-a noastră, din popor. Îi dai o sută și să vezi tu *futuro* atunci.

IONEL: Nu pot. Stau la baracă cu...

TRAIAN: Îmi dai și mie o sută și-ți dau apartamentul meu, că eu țin la tine. Menirea mea pe pământ e să am grijă de voi. Și ca să vezi că am o slăbiciune pentru tine, te las să stai toată noaptea. O noapte pe plantație poate fi nesfârșită.

IONEL: Sunt frânt de oboseală. Azi am tras la lădițe vreo paispe ore.

TRAIAN: Bravo! Ține-o tot așa și să vezi cum te căpătuiești. Uite-aici, nenică, casa lui Traian! Așa suntem făcuți, noi, românii: de te porți bine cu mine, îți dau haina de pe mine. Marcă banu'! (*IONEL îi dă o bancnotă.*) Hai, *entrar!* Ce zici? Casă boierească, nu glumă! Fă-te *comodo*, că acuși îți trimit artista să te facă fericit. Vezi să n-adormi, să nu ne faci neamul de răs, că te văd cam dărâmat. Și n-ai grijă, nu află nici vântul, nici pământul. Stai liniștit, mă ocup eu să avanseze și nevastă-ta. Traian le *solucionar* pe toate! (*Iese pe ușă. Pentru sine.*) Mai întâi dă probă cu băiatu' și-apoi îi avansăm o bucurie și patronului. Cum să n-aibă *don Cristobal* încredere într-unul ca mine?! (*Dispare printre tușișurile de căpșuni. IONEL, stingher, scoate telefonul mobil și apelează un număr.*)

IONEL: Alo, mama, ce faci? Eu, bine... Munca nu-i mare scofală, lejer, nu-ți face griji... Șefu' zice că aici o să ne căpătuim. Îți trimit mâine niște bani... Stai liniștită că n-o să-ți ia nimeni casa. Nu mai plânge, te rog!... Lasă că te sun eu din nou să-ți explic cum să-i ridici. Altfel, bine, ne distrăm... Lucica e și ea bine. Se pare c-o s-o avanseze. Știi cum e ea, mai înfipță. O să ajungem și noi șefi... Cum unde? Ți-am mai explicat, mai jos de Figueras... Mai jos. Munți nu sunt. Doar de lădițe... Nici mare. Cât vezi cu ochii numai căpșuni. Dar o să se schimbe lucrurile... (*În cameră intră MIMI.*) Da, viitorul va fi altfel... Hai, că vorbim mâine. Sărut-mâna. (*Închide telefonul.*)

MIMI: Puișor, tu trebuie să fii *el toro*, așa-i? Eu sunt Mimi.

IONEL: Ionel. Dacă ești bună, să vorbim mai încet, că ne-au oamenii.

MIMI: Și care-i problema, ce, mergem la furat?!

IONEL (*în șoaptă, parcă ascunzându-se*): Dacă nu te superi, stai mai ferită că ne poate vedea lumea!

MIMI: Tu n-ai cu cine să te joci de-a v-ați-ascunselea? Lasă-i să crape de ciudă!

(*Se aud foșnind tușișuri, ca și cum cineva i-ar observa.*)

IONEL (*speriat*): Te rog!

(*Din spatele unui tușiș, BABA trage cu ochiul.*)

MIMI: Hai că *el tiempo pasar* și avem treabă! (*Începe să se dezbrace. IONEL se întoarce cu spatele.*) Puișor, ca să nu te rușinezi prea tare, du-te și adu ceva de băut, fă o cafea. Eu intru la duș.

(*IONEL intră în „bucătărie“, MIMI în „baie“.*)

IONEL (*pentru sine*): Nu sunt puișor! Cine dracu' m-a pus?! (*Scapă ibricul pe jos. Zgomotul îl paralizează.*) Ce tâmpit am fost!

MIMI (*strigă din baie*): Nu merge *aqua*!

(*IONEL aleargă la baie. Îi face semne disperate să tacă.*)

IONEL: Ești goală! (*Se întoarce cu spatele.*)

MIMI: Serios? N-am remarcat. Puișor, bag seama că ești un pic defect.

IONEL: Nu-mi mai spune „puișor“!

MIMI: *Muchachos* a mai văzut vreodată o tanti în fundul gol sau e *por primera vez*? Fă ceva să curgă apa că altfel: *adios*!

(*MIMI iese cântând din baie. IONEL caută scule pentru reparat.*)

IONEL: Te rog, mai încet!

MIMI: Ia dă tu bănuțu' acum, că n-am chef să pierd toată noaptea cu „te rog“! (*IONEL scoate banii din buzunar.*) Mai pune! Ca să ne *tranquilo* cu toții. Așa. Vezi c-a dat cafeaua în foc! (*IONEL fuge în bucătărie.*) Pari cam nou în *peisage*. De unde ești?... Ce, ți-e rușine să spui? Nu te-am întrebat dacă ești român, ci doar de unde.

IONEL: De lângă Pitești.

MIMI: Și ai venit până aici ca să-ți cumperi muncă?... Aduci odată cafeaua aia, că mă ia somnul?... Ce naiba faci acolo?!

IONEL: Spăl aragazul.

MIMI: Tu îți închipui că vreau să te iau de nevastă? (*IONEL apare cu cafeaua.*) Bravo! Acum, înapoi și repară dușul! (*IONEL intră în baie și se apucă de reparat.*) Ciudat popor! Să stea el la coadă ca să cerșească robie... Și-ți place, e drăguț pe plantație? Vai de capul vostru!

IONEL (*ieșind din baie*): Gata! Acum merge!

MIMI: Meșter mare, domnul Ionel! Hai, fă patul! (*MIMI intră la duș. IONEL se uită prin gaura cheii.*) Nici n-ai observat că n-am silicoane. Sunt naturală, băiete! *Ecologico!* Lucru rar astăzi. Și *costoso*. Aș fi putut ajunge o mare vedetă. *Una grande cantante* sau măcar *presentadora* de meteo. *Fotomodela!* Craci, fund, țâțe. Ce *talentoso* sunt!... Comportă-te ca un băiat *grande*. Ai crescut mai sus de gaura cheii.

IONEL: Nu mă mai dădăci!

MIMI: Vroiam doar să-ți spun că dacă vrei să te uiți cum fac duș, să știi că intră-n preț... Și eu m-am născut lângă. Lângă Viena, dar la vreo opt-nouă sute de kilometri. (*MIMI iese din baie. IONEL îi face disperat semne să tacă.*) Mai bine-ți luai o mută. N-ai făcut patul!

(*IONEL se apucă să facă patul.*)

IONEL (*pentru sine*): Altă dată nu mai cred o vorbă, domnu' Traian. Blestemul ăl mai rău să cadă pe capul tău! Un bărbat adevărat trebuie să aibă mai multe femei? Minciuni! Și una singură e prea mult.

MIMI (*în spatele lui IONEL*): Puișor, tu vorbești de unul singur?

IONEL: Nu sunt puișor! Patul e gata.

MIMI: Atunci, hai la treabă! (*Se aruncă pe pat. Patul trosnește.*)
Ăsta-i pat de fată mare!

IONEL: Nu te mișca, acum îl repar!

MIMI: M-ai adus aici ca să stau nemișcată?! Știi ce obositor e? Mai grav, e *perversidad*! (*IONEL scoate bani din buzunar și îi oferă.*) M-ai convins. Ești un bărbat *encantador*!... Ce-ai pățit? Tremuri ca varga. Bagă-te repede sub pătură că mori naibii lângă mine! Mai dau și de alte necazuri. Hai să te încălzesc! Ia să vedem ce are băiatul sub păturică! Ține și tu mâna pe mine că-ți mai pune *la sangre* în mișcare! Nevastă-ta e blondă? Ce te-ai înmuiat așa? Știi de ce vorbesc blondele în timpul *del acte sexuale*?... Fiindcă sunt cuplate la o sursă de inteligență. Nu e cazul meu.

IONEL: Fiindcă nu ești blondă.

MIMI: Ia uită-te la el, ce *perspicaz este*! Hai, că tot reușim noi!

(Sub pătură mișcărilor încetinesc, sunt pe punctul de a-și găsi un ritm. În ușa de la intrare se aud bătăi puternice.)

GOMEZ: *Abrid la porta! Abrid la porta!*

BABA: Bandiților, v-am prins!

IONEL: Hopa, ăsta nu-i Traian!

MIMI (*către IONEL*): Deschide și vezi ce vor! (*Pentru sine.*) Unde naibii am nimerit?! În ce belea m-oi fi băgat?! (*Către IONEL.*) Deschide odată!

IONEL: Nu, te rog! (*MIMI se ridică din pat, îmbracă halatul și deschide ușa de la intrare. În dreptul ușii stau GOMEZ și BABA.*) Ce-i domne, care-i problema?

BABA: Vrem să vorbim.

MIMI: Serios? Câți sunteți?

BABA: Eu și domnul polițist Gomez.

MIMI: Și de ce nu vorbiți între voi?

GOMEZ (*către BABĂ*): Traducid!

BABA: *Ellos este impertinente!*

GOMEZ: *No os movais!*

BABA: Nimeni nu mișcă!

(*GOMEZ intră în apartament urmat de BABĂ.*)

GOMEZ: *Rumanos?*

MIMI: *Si, señor.*

BABA (*către GOMEZ*): V-am spus eu că-s hoți!

GOMEZ: *Quien se mueve, yo no se movera!* (*Către BABĂ.*)
Traducid!

BABA: Cine mișcă nu mai mișcă!

(*GOMEZ aprinde lanterna. Lumina descoperă picioarele dezgolite ale lui MIMI și pe IONEL ascuns sub pătură.*)

GOMEZ: *Tu quien eres? Muestra tu cara! Tienes arma?* (*Către BABĂ.*) Traducid!

BABA: Care ești acolo?! Arată-ți fața! Ești înarmat?

(*GOMEZ smulge pătura de pe IONEL care se chircește ascunzându-și goliciunea.*)

GOMEZ: *Algun objeto contundente?*

BABA: Ascunzi vreun obiect contondent?

IONEL: Nu, doamnă! *No, señor!*

GOMEZ: *Que haceis aqui? Quiero saber en que os ocupais? Sois ladrones?*

BABA: Ați venit la furat?

GOMEZ: *Por șmanglitos?!*

MIMI: *Senor Gomez, aici e vorba de altceva.*

GOMEZ: *Mo me lecciones! Que! Os parece que yo no se reconocer una efraccion y un infractor?*

BABA: Mă înveți tu pe mine?! Adică nu știu eu să recunosc o spargere și niște infractori?!

MIMI: *Jefe...*

GOMEZ: *Calla la boca o aqui tienes las muncas?!*

BABA: Vrei să-ți pună cătușele ca să taci?!

GOMEZ (cătrefe IONEL): *Y tu, desnudo ambulante! Tu eres la victima? Mas bien te pareces al complice!*

BABA: Tu, ăsta în curul gol! Tu ești victima? Mai degrabă ai față de complice.

MIMI: *Jefe... (I se desface halatul.) Yo esplicaded...*

GOMEZ: *A mi no engana! Soy un cerebral. Muy cerebral. Esta claro?*

BABA: Pe mine nu mă păcălești! Sunt cerebral. Foarte cerebral. Clar?!

GOMEZ (cătrefe MIMI): *Dime!*

MIMI: *Lo digo todo, pero que no lo oiga esta. (Arată cătrefe BABĂ.)*

GOMEZ (cătrefe BABĂ): *Senora profesora, salga, por favor. No molestemos las pruebas del atraca. Hay que ser lucidos! Vaya al zaguan! La policia le quedara reconocida por su vigilancia.*

MIMI: Doamna profesoară, vă rog să ieșiți! Să nu deranjăm probele de la locul faptei. Trebuie să fim lucizi. Mergeți pe hol!

BABA (*către GOMEZ*): Eu de-aici nu ies!

GOMEZ: *Vaya al zagan!... Nada sospechos. No son infractores. Ella es una sobrina honrada, honesta, decente...*

MIMI: *Moldavo.*

GOMEZ: *Correcto! (Către BABĂ.) Vaya! (BABA face câțiva pași înapoi, dar rămâne în pragul ușii observând ce se întâmplă. MIMI îi șoptește lui GOMEZ la ureche. Către BABĂ.) La sobrina de su pais, rumano, del señor desnudo. (Către IONEL.) Cumplimos con nuestra deber, defendemos la tranquilidad de los ciudadanos. Vigilamos la felicidad y la seguridad de nuestros projimos. (Către BABĂ.) Traducid!*

BABA: A spus tâmpenii.

GOMEZ: *Correcto!*

BABA (*arătând către IONEL*): Dar asta nu-i casa lui. Îl știu eu pe adevăratul proprietar. Doar stau în baraca mea aici, la doi pași. Văd totul. Ăla e un bărbat șarmant. Am fost profesoară, știu ce vorbesc! (*Către IONEL.*) Unde e domnul Traian?!
(*IONEL se ascunde sub pătură. GOMEZ scoate cătușele.*)

GOMEZ: *Pero que, creéis que no me doy cuenta?! El policia espanol siente la infraccion des de lejos!*

BABA: Adică voi credeți că eu nu m-am prins?! Bă, polițistul spaniol simte infracțiunea de la distanță! (*Către GOMEZ.*) Îl știu eu și pe ăsta. (*Arată către IONEL.*) Stă în baraca mare. Soția lui e la muncă. Am văzut-o...

GOMEZ: *Basta! Callad la boca, todos! (Se uită gânditor la MIMI și la IONEL, care a scos capul de sub pătură.) Îhî!*

BABA: Și eu nu știu de nici o nepoată din țară...

GOMEZ: *Silencio! Gomez pensando!*

(MIMI se apropie de GOMEZ și-i șoptește la ureche.)

BABA: Proprietarul și cu ăsta se cunosc. I-am văzut împreună, numărau bani...

GOMEZ: *He dicho silencio! Les explico a todos como andan las cosas: Este esta de visita, vino a ver a su hermano, el dueno. Y aqui esta tambien la sobrina de su pais. (Către BABĂ.) Traducid! (BABA refuză să traducă.)*

MIMI: Dânsul a venit în vizită la prietenul lui, proprietarul, unde a sosit și nepoata din țară, rumena, adică eu. Clar?!

BABA: A cui nepoată?

GOMEZ: *No importa! No haz victimas, no hay danos!*

MIMI: Nu contează! Nu este nici victime, nici pagube.

GOMEZ: *Caso clasificado!*

BABA: Dar unde e domnul Traian?

GOMEZ: *Vamos, senora, a la cama, tal vez esta gente quiere conversar, como entre parientes, caramba!*

MIMI (către BABĂ): Hai, la culcare, mamaie, că oamenii ăștia, adică eu și cu unchiulețul, or avea și ei de vorbit, ca rudele, ce naiba! Ai priceput?

BABA: Las' că-i spun eu nevesti-sii! *(Pleacă dispărând printre tufele de căpșuni.)*

MIMI (în șoptă, către GOMEZ): Poate ne mai întâlneam... Ai consumir vreodată poale-n brâu?... Nici sarmale?

GOMEZ: *No esta mal. (Către toată lumea.) Muy buenas noches, ciudadanos! (Închide ușa în urma lui.)*

MIMI: Să nu-mi spui că nevastă-ta dă în brânci la cules și tu...

IONEL: E prima oară când îmi înșel nevasta.

MIMI: Și vrei să-ți plâng de milă? S-o fac *gratuitamente*? Băietе, nu facem acte de caritate pentru bărbații care calcă prima oară

strâmb. Asta ți-o spune nepoata ta onestă și cinstită. Ia, hai, mai scoate niște bani! (*IONEL îi dă banii. MIMI îi numără.*) Dacă nu eram eu să te scot din încurcătură...

IONEL: Iartă-mă.

MIMI: Banul iartă orice, dacă e de ajuns. Dacă e de ajuns sunt capabilă să te și iubesc. (*Se dezbracă și se bagă în pat, stinge veioza și îl ia în brațe.*)

Scena 2

TRAIAN stă la masă sub căpșunul cel mare, bea și joacă table împreună cu ÎMPĂRATUL.

TRAIAN: Când mi-am înșelat prima oară nevasta am stat cinci ore. Trei ore mi-a luat s-o conving și două să-mi cer scuze. Că, de, am avut un rateu, ca omul. Uneori, ce le trebuie lor, femeilor, ne trebuie și nouă. Hai să recunoaștem! Dar lor să nu le spunem, că ni se urcă în cap. Ce noroc ai la zar, m-ai înnebunit! Împărate, cred că pot să-ți răspund la întrebare, știu care-i necazul *de la patria natale*. Nenică, într-o țară cu atâtea femei frumoase nu se poate construi! Și ar mai fi o problemă: asta n-a fost și nici n-o să fie vreodată o țară mare. E doar multă! Na, c-am dat-o! Poartă-n casă. Acuși să te văd. De pomană mă bați la cap cu regimul politic, mă doare pe mine în fund de el. Să văd dacă mă bați la table! Nu mă mai ameți că n-ai dreptate! Și ce dacă s-a schimbat regimul politic?! S-a schimbat fofoloanca? S-a schimbat gustul vinului?... Se schimbă doar gargara! Nu trișa, că nu sunt chior! Nu ține. Dă-o mai înapoi! Mare coțcar ești! Altfel n-ajungeai împărat. Hai, să trăiești! Noroc!

Scena 3

MIMI iese din baie înfășurată într-un prosop. Aprinde veioza. IONEL moțăie în pat, epuizat de efort.

MIMI: Ai fost nesperat de vioi. Serios. Stai *calmo*, vorbele astea nu te costă nimic.

IONEL: Mi-a plăcut la nebunie!

MIMI: Cred și eu! Ai golit instalația și acum ești fericit. Sunt și meseriașă, recunoaște! *Doctor docento. Academico!*

IONEL: Ai gemut de plăcere. Dădeai ochii peste cap și-mi spuneai tot felul de grozăvii.

MIMI: Uite care-i treaba, când începe să curgă apa pe mine, sub duș, uit totul. Și pe voi toți!

IONEL: Ai avut mulți clienți?

MIMI: Eu nu număr bărbați. Număr bani! Și n-am decât memoria tavanului. Știi câte detalii poți descoperi pe o suprafață albă?... Mai serviți, *senor inginiero*, sau pot să mă-mbrac?

IONEL: Mai vreau o dată!

MIMI: *Trabajo patriotico* să presteze nevastă-ta.

IONEL: Am bani. Poftim!

MIMI: La ora asta tariful e *dublo*. (*Primește și restul de bani.*) Știam că ești un mare *conquistador*! Ia să vedem noi în ce stare e... (*Ridică cearșaful de pe coapsele lui IONEL.*) *Insignificante!* Trebuie să mai avem puțină *paciencia*.

IONEL: Spune-mi o poveste.

MIMI: Tu mă confunzi.

IONEL: Ai un iubit?

MIMI: Oi fi avut... Se dădea mare artist. Șmecher de șmecher. Zicea că mă duce în Spania să ajung fotomodel, să prezint moda. Că mă face mare vedetă. Mi s-a părut mie că ceva pute. Eram eu

o fătucă din fundul Moldovei, dar m-am ginit repede că individul e pe invers. Am crezut ca proasta că dacă-i poponar are și relații în lumea modei. Și când colo el mă înșela cu o gonflabilă. Vara trecută a plecat cu ea în concediu la mare. O dădea cu cremă pe spate și-i puneă pălărioară să nu facă insolație. O întorcea când pe față, când pe spate, să n-o ardă soarele. Mititica...

IONEL (*adormind*): Și?

MIMI: Seara se uitau împreună la televizor, iar el îi povestea despre copilărie și problemele de la serviciu. Ia să vedem noi ce mai face juniorul... (*Ridică cearșaful.*) *Muerto* la datorie! Dar tu ai adormit?... Treaba ta. Îți cheltuiești banii cum crezi mai bine. Știi ce mă enervează? Că te doare-n cot de ce-ți povestesc eu. (*Începe să se îmbrace.*) Crezi că n-am băgat acul în ea? Mititica, era toată numai petice. Eu băgam acul și ea se fâșâia. Tembelul o lua repede sub braț și fugea la vulcanizare. Până într-o zi când... Când am ajuns în Spania, m-a vândut unui pește. De-atunci prezint îmbrăcatul și dezbrăcatul întruna. La început în Madrid, prin tot felul de cămăruțe și ganguri. Apoi, mai jos, prin orășelele din ce în ce mai amărâte, până ce dorul de țară m-a zvârlit aici, la voi, la Românică, unde *don* Traian m-a luat sub aripa lui protectoare. Măcar nu mă bate... Ai văzut? Mă pricep și la povești. (*Îl sărută pe frunte. Stinge veioza.*) Dormi, băiete, dormi. Mai stau puțin până apare nevastă-ta. Asta-i ordinul... Un dușman în plus nu-mi strică. Măcar văd și eu dacă-i blondă... Iartă-mă, dar a trebuit să-i fac pe plac lui Traian, altfel zbor și de-aici.

(*MIMI se aranjează în oglindă. Ușa de la intrare se deschide și intră CARMEN. Cele două femei stau încordate una în fața celeilalte.*)

MIMI: Tocmai plecam. I-am spus un basm și a adormit.

CARMEN: Stricato!

MIMI: De acord. E vreo problemă? E nevoie să afle și alții? Sau mai bine plec?

CARMEN: Ieși afară!

MIMI: Mai vroia o dată, dar l-a luat somnul.

CARMEN: Ieși!

MIMI: Puteam să jur că ești blondă. M-am înșelat... Îți dau un sfat: bagă-te în pat și poate ai noroc să prinzi tura a doua.

(CARMEN închide ușa în urma lui MIMI.)

CARMEN: Târfă! *(Privește spre pat.)* Așadar, domnul meu soț m-a înșelat. Doamna profesoară a avut dreptate. Și nu e prima dată când săraca bătrână vrea să-mi deschidă ochii. Eu muncesc de dau în brânci și în casa mea dezmaț. A câta oară, Traiane? Nici nu mai ții minte. Ți-am zis eu ceva că umbli toată ziua beat, că minți și înșeli pe toată lumea? Te-am lăsat în plata Domnului, dar până aici! Să nu te tăvălești cu toate scursurile în patul meu. De asta te bucuri tu când plec la mama. Las' că-ți fac eu una nefăcută de o să mă ții minte toată viața. Să vezi tu, Traiane, surpriză când vei descoperi cine e cu tine în pat! Să vezi tu sperietură! *(Se dezbracă și se bagă în pat lângă IONEL.)*

Scena 4

Sub același căpșun imperial cei doi Traian continuă să bea și să joace table.

TRAIAN: „Am avut-o pe femeia aia.“ Fals! N-ai avut nimic. I-ai atins pielea. Părul. Carnea. Nu rămân urme. Nu știi dacă a durut, dacă i-a plăcut. După un timp, mai degrabă îmi aduc aminte cum mă grăbeam să mă îmbrac și s-o șterg cât mai repede. Tot ce poți face e să-ți scrijelești numele pe sufletele lor: „Am trecut azi pe-aici.“ S-o rănești puțin, în fiecare zi

câte puțin. Cât să rămână o cicatrice care să doară. Împărate, poți să zici ce-oi vrea, dar n-ai cum să mă contrazici. Taci, mi se pare normal. Când vine vorba de femei, devii bleg. Lasă-le dracului de războaie, îți explic eu! Nu-i de vină poporul că are conducători nevrednici. La noi, la *madre patria*, conducătorii nu știu ca lumea nici să fure! E vina ta, așa i-ai făcut! Ce hoț e ăla care se duce la cuiabar, bagă toate ouăle în buzunar, rupe gâtul găinii și înainte de a pleca dă și cu piciorul?! Hoț prost! Nu, nenică! Te duci frumușel, mângâi găina pe creștet, numeri câte ouă are și-i lași doar unul. Înainte de a pleca, bagi mâna în buzunar, că ești pregătit, și-i dai trei grăunțe, să pape. Iarăși doi-unu! Ai făcut ceva la zaruri, pe cinstea mea! Să pape și să crească mare și grăsună și să mai facă și alți puișori care să ajungă găinușe, că tot tu vii să le iei. Așa mai rămâne ceva și la gloată, care o să se bucure râzând ca proasta și nici n-o să te gonească din ogradă. Ai înțeles? Asta trebuia să-i înveți pe netrebnicii ăia de la putere. Dacă ești tare, dă acum cincă-cincă și m-ai bătut!

Scena 5

IONEL și CARMEN întinși pe pat. IONEL doarme.

CARMEN: Nu vrei să vorbim și noi puțin? Traiane? Să nu-mi spui că ai adormit! Ia să vadă Traian cu cine a făcut el amor pe când soția lui lipsea de acasă și muncea ca vita încercând la lădițe. Că m-apucă dracii acum! (*Aprinde veioza.*) Întoarce capul și uită-te la mine! (*Se apleacă deasupra lui IONEL. Rămâne blocată.*) Hopa, ăsta nu-i Traian! (*Stinge veioza și fuge din pat. Îmbracă o cămașă de noapte și se ascunde pe hol.*) Doamne, nu se poate! Ce prostie am făcut! M-am culcat cu Ionel! (*Plânge.*) L-am înșelat pe Traian! Chiar în patul lui! Ce depravată sunt! Mi-a luat Dumnezeu mințile. Sunt o stricată! Cum am putut eu?!... (*IONEL se foiește în pat.*) Nu te trezi că

îneebunesc de tot! Îneebunim amândoi. Dacă află nevastă-ta, ne juipoaie de vii. Ce mă fac, Doamne?! (*Își strânge hainele de pe jos și le îndeasă în dulap.*) În ce gaură de șarpe să mă ascund?!

(*IONEL se întoarce de pe o parte pe alta. CARMEN, speriată, fuge pe ușă.*)

Scena 6

Sub căpșunul imperial se continuă partida de table.

TRAIAN: Tata își băga degetele în gât și dădea totul afară. Se elibera și adormea liniștit și senin. Eu mă încarc cu tot răul. Îl țin în mine și mă intoxic. Nu pot fi ca el... Era așa de mândru de mine când am reușit la liceu. Se lăuda la toată lumea. A chefuit toată noaptea, de data aia cu motiv. Era însă prima dimineață când nu mai apărea împleticindu-se. Apoi au venit de la poliție și au cotrobăit prin casă. Îl arestaseră pentru că furase o sticlă de vin ca s-o bea cu fii-su, că doar intrase la liceu. Procurorul, o bestie de om, a cerut pedeapsa maximă. Și a obținut-o. Amărâțul a ispășit-o înainte de termen. S-a întors acasă între patru scânduri. Terminasem școala de un an, eram deja cineva. Mă descurcam al dracului de bine. Bani, femei, relații... Pe vremea aia mergeau și valuta, și prostituția. Atunci am cunoscut-o pe ea. Avea șaptesprezece ani. Bășcălie de viață!... Nu sunt atent la joc și profiți de mine, Împărate. Lasă că-mi vine și mie rândul! Vezi doar că mă pregătesc. Mă uit la fețele găinarilor ăstora de-și zic mari conducători. Actori proști! Imediat te prinzi că aruncă numai vrăjeli. Golăneală ieftină! Uită-te la fața mea. Mint cum respir. Și sunt și popular. Beau prin toate crășmele și mitocanii mor de plăcere că stau cu ei la masă. Ocazie cu care îi mai și întărât unul împotriva altuia. Le-o trag muierilor lor,

ca să vadă toată lumea că am *cojones*. Le ai sau nu le ai, poporul trebuie să creadă că ești dotat și-atunci cade pe spate de admirație. Ține minte chestia asta că o să-ți folosească. Ai două afară, să te vad cum le bagi în casă. Poți să dai și mama dublei că tot nu mă mai ajungi. Vezi cum se-nvârte roata?! Mă dau eu cu carte ca să-i jignesc pe țopârlani? Nu fac greșeala asta! Mișc eu ceva concret, mă poate acuza careva de așa neghiobie? Ce-s prost, ca să aibă ei să-mi găsească cusururi? Le găsesc eu lor și le frec ridichea de lumea crede că-s ăl mai priceput. Știi cum zice atunci fraierul? „Meșter mare, cârmaciul!“ Hai, că sunt pregătit! Doar dracu' ce mă depășește. Ai vreun dubiu că o să ajung *el primario maximo de la Românică Mare*? N-ai! Recunoaște! Îți stă în gât, dar n-am ce-ți face. Ți-am luat partida! Acum, dă cununa, că doar n-am jucat pe degeaba! (*Smulge cununa de lauri de pe fruntea Împăratului. Privirea îi este atrasă de o siluetă feminină ce zburdă printre tufele de căpșuni.*) Împărate, vezi ce vad și eu?... Te las să mai exersezi că am o supusă de rezolvat. (*Se ridică și dispare în întuneric urmărind năluca.*)

Scena 7

Se aud bătăi ușoare în ușa de la intrare. IONEL doarme. În apartament intră LUCICA.

LUCICA: Domnu' Traian?... Sunt eu, Lucica. Mi-ați spus să vin să vorbim. Am venit doar fiindcă v-am promis. Sunteți șeful. Am întârziat atât c-am vrut să-l iau cu mine și pe Ionel, soțul meu, dar nu-l găsesc nicăieri. L-am căutat pe toată tarlăua, dar parcă a intrat în pământ. Doamna profesoară mi-a spus că l-a văzut cu Carmen, soția dumneavoastră, dar nici de ea n-am dat... Chiar dacă am venit singură, să știți că nu accept. Mai bine rămân să culeg toată ziulica la căpșuni, să car cu cârca lădițele, asta e. Dar Carmen nu-i acasă?... Și eu care o

credeam prietenă. Deci e adevărat ce mi-a spus doamna profesoară. Săraca, se jena să spună mai mult și mie mi se părea că ea vrea să bage zăzanie... Carmen l-a ademenit, că pe Ionel al meu nu l-ar duce mintea. Mare fraieră mai sunt! Muncesc ca o roabă și el... Câți bărbați îmi fac mie curte, sănătoasă să fiu! Spune dumneata, domnu' Traian, de câte ori mi-ai făcut avansuri? Că eu nu-s ca ofilita de nevastă-ta. Recunoaște! Și ți-am rezistat fără să crâcnesc. Și-oi avea și eu slăbiciunile mele, de femeie coaptă... În definitiv, poate eu nu te-am înțeles. Traian, chiar dacă dormi, cred că n-am să te mai refuz. *(Se dezbracă și intră în pat lângă IONEL. Cu glas drăgăstos.)* Traiane... Traiane... *(IONEL se trezește din somn și se întoarce spre LUCICA. Cei doi rămân consternați.)* Hopa, ăsta nu-i Traian!

(În cameră intră CARMEN.)

CARMEN: Mi-am luat inima-n dinți și m-am hotărât să-ți spun. *(Aprinde lumina. Văzându-i pe cei doi în pat, rămâne încremenită în dreptul ușii.)*

LUCICA: Intră, că ești la tine acasă. Și dacă te-ai hotărât, mie să-mi spui ce cauți în cămașă de noapte, pe nu știu unde, și ce cauți ăsta aici, în patul tău, în pielea goală?!

CARMEN: Am venit mai devreme acasă și m-am schimbat. Traian era plecat. Știi cum umblă el.

LUCICA: Treci la subiect! Vino aici, lângă mine, să te privesc în ochi!

(CARMEN se urcă în pat. Între cele două femei, IONEL privește în gol.)

CARMEN: Am ieșit să respir.

LUCICA: Că aici o fi aer închis!

CARMEN: Am avut o migrenă, știi cum mă ia pe mine.

LUCICA: Și?... *(Către IONEL.)* Zi, mă, cum s-a întâmplat?!

CARMEN: Lasă-l, dragă, că nu se simte bine.

LUCICA: De când m-a văzut la față, a-ncremenit.

CARMEN: O fi făcut vreun șoc.

LUCICA: E șocat de la natură. Eu am vrut să fac doar o glumă.

CARMEN: Dezbrăcată te ții de glume? Dar tu știai că în pat e Ionel?
Sau Traian?

LUCICA: Crezi că eu mă vâr așa, prin toate paturile, fără să verific cine e bărbatul din așternut? Ce naiba! Avea el ceva pe conștiință de s-a blocat așa. (*Către IONEL.*) Zi, bărbate, cum ai ajuns aici?!... Mut. Orb. Surd. (*Țipă.*) Ionele!

(*IONEL își mișcă buzele.*)

CARMEN: Vrea să spună ceva.

LUCICA: Înțelegi ce zice?

CARMEN: Me-me... Mi-mi... Ma-mi?

LUCICA: Tot la mă-sa se gândește. (*Către IONEL.*) Termină! Ce-o tot chemi?!

CARMEN: Acum ți-a cășunat pe ea.

LUCICA: Crezi că o uit eu vreodată că s-a împotrivit ca fii-su să mă ia de nevastă?! Pentru ea și-acum am rămas o ușuratică cu unghii vopsite. O fâță de muiere care i-a furat băiatul ei talentat și priceput la toate. Nu eram de nasul lui.

CARMEN: Și mama s-a împotrivit. Tata a insistat...

LUCICA: Ori eu, ori ea! Să moară singură de dorul lui. (*Către IONEL.*) Ți-am zis că nu vreau să mai aud de ea! Și să nu-i trimiți bani că iau foc! (*Către CARMEN.*) Zi unde-ai fost că nu mă duci tu pe mine!

CARMEN: La... doamna profesoară. Stă lângă noi. Zău!

LUCICA: La matracuca aia?! La spioanca aia?! Nu ești în toate mințile! Băbăciunea aia, în loc să muncească, stă toată ziua și

urmărește care vine, care pleacă, cine cu cine. Ce-ai căutat la ea?

CARMEN: Să-i cer niște borș. Dacă-ți spun.

LUCICA: Acum mă duc și-o întreb.

CARMEN: O să te mintă. Nu ziceai tu că e... *(Se aude deschizându-se ușa de la intrare. În apartament intră Traian având grijă să nu facă zgomot. E beat crișă. Se dezbracă în dreptul ușii.)*
Traian?... Traiane, tu ești?

TRAIAN: Da, sufleteț.

CARMEN: Acum vii acasă?

TRAIAN: Acum plec. *(Se îmbracă la loc.)*

CARMEN: De unde vii?

(LUCICA coboară din pat, își ia hainele și intră în baie.)

TRAIAN: De la... probleme, sufleteț. Groaznice!

CARMEN: Hai, vino să te văd!

(TRAIAN privește spre pat.)

TRAIAN: Voi doi?!

CARMEN *(arătând către IONEL):* Nu știu de unde a apărut.

(LUCICA revine în pat, sporind și mai mult uimirea lui Traian.)

TRAIAN: Voi trei?! Cred că...

CARMEN: Ce te holbezi așa?! Tu crezi ce vezi sau crezi ce-ți spune nevasta?

TRAIAN: Sunt...

CARMEN: Ești beat. Ai fost la femei? Să nu minți!

TRAIAN: Eu, la femei?! *(Fuge în baie ca și cum i s-ar fi făcut rău.)*

CARMEN: Iar a băut prea mult.

LUCICA: Dacă nu l-ai educat cum trebuie! Al meu, și dacă mă prinde în pat cu el, crede doar ce-i spun eu. (*Către IONEL care își mișcă buzele.*) Ai zis ceva?!

CARMEN: N-a zis nimic, lasă-l în pace! Nici nu se compară cu Traian. Tu te-ai măritat din dragoste?

LUCICA: Singurul lucru care trebuie apreciat la un bărbat e dacă știe să facă bani. Atât. Bani mulți.

CARMEN: Traian știe, dar...

LUCICA: Ia mai dă-i încolo, că sunt destui bărbați pe lumea asta! Noi suntem proaste că nu ne trăim viața. Nu mai sunt eu fraiera care-am fost. Hai să mă ajuți să termin de încărcat lădițele!

(LUCICA și CARMEN părăsesc apartamentul. TRAIAN iese din baie.)

TRAIAN: Ionele, ce naiba se-ntâmplă aici? Tu ești protejatul meu, explică-mi, că nu-mi mai aduc aminte bine nici ce am făcut eu... (*Caută de băut.*) După ce ți-am trimis artista, ca să ai și tu un viitor, am fost la crâșmă. Am băut fest până într-un târziu când mi-am amintit brusc c-aveam ceva de rezolvat, dar nu mai știam ce. Când am plecat eram mangă, zdrențe, cioburi. Țin minte că singurul lucru pe care-l vedeam era sticla. Cum se golea. Și mă cuprindea disperarea. Am orbecăit prin căpșuni și m-am oprit să schimb o vorbă cu Împăratul. Și cum îi explicam eu cum stau lucrurile, apare o ceva ca o zână ce se zbenguia prin tufișuri. Într-o cămășuță transparentă, cu un căpșor cu buclioare și cu buzite ca o căpșunică. Ce cărniță! Știi că sunt sensibil. M-am luat după ea. (*Bea din sticlă.*) Și-am ajuns într-un pat și... Am făcut-o praf! Dar nu de tot. C-a mai vrut o dată. De la atâta muncă grea mi s-a ridicat nițel ceața de pe creieri. Și dau cu ochii de ființa de lângă mine. Și ce văd? Căpșor, buzite? Muma păduri! Buclioare? Albă la păr, cotoroața! Bine că n-am albit și eu

de spaimă. Cărnită?... Nu-mi cere să-ți mai povestesc că iar mi se-ntoarce stomacul pe dos!... Și ce făceai tu în pat cu nevastă-mea? Dar ce caută nevastă-mea acasă? M-a păcălit! Și nevastă-ta nu trebuia să fie la muncă? Corect, ea trebuia să fie aici. Acum mi-am adus aminte! Nu trebuie să știi tu de ce. Probleme de serviciu. Bei?... Am uitat că tu bei ca animalele, doar când ți-e sete. Voi m-ați mințit pe mine! M-ați mințit cu toții. În frunte cu hoașca aia bătrână! *(Lasă sticla lângă pat și fuge în baie încercând să-și oprească senzația de vomă. În ușa de la intrare se aud bătăi ușoare. În apartament intră BABA îmbrăcată în cămașă de noapte.)*

BABA: Domnul Traian? *(IONEL se ascunde sub cearșaf.)* A plecat aschimodia aia care stă la baracă? *(BABA observă că sub cearșaf e un trup de bărbat, iar lângă pat o sticlă de băutură.)* Ce bine că s-a dus. Trăienel? Unde e voinicul? Unde e iubărețul? *(IONEL o privește de sub cearșaf.)* Mi se pare mie sau derbedeul mic trage cu coada ochiului? Ia să facă tanti un striptituleț pentru ștregar. Să-l mai incite puțin... Sau mai bine să danseze ceva languros pentru haimanaua ei? Năzdrăvanul de el, ce timid e! Nu, nu e sfios, e doar pus pe șotii. Vrea hârjoneală. *(BABA dă roată patului pe măsură ce IONEL, ascuns sub cearșaf, se refugiază când într-o parte, când în alta a patului.)* Mai ține minte golânașul că n-a fost cuminte? Că a fugit și m-a lăsat singură? Păi, e frumos?! Tanti vroia să se mai zbunguie o dată. Obrăznicătură, obolesc dacă mă mai întărăți mult. Și, pe urmă, cu cine mai face băiețelul „dii, căluțu’!“? Pramatia mică nu vrea să se potolească, o caută cu lumânarea! O să ia na-na la fund! Dacă tanti pățește ceva, cu cine se mai joacă el de-a mama și de-a tata? Șmecherie ce ești, abia respir! Nu te astâmperi deloc! Faci bau-bau cu tanti? Pușlama ce ești! Ia să-l găsec eu pe poznaș! *(Se bagă sub cearșaf. IONEL se zbate. Cei doi ies de sub cearșaf și se privesc speriați.)*

IONEL: Eu nu sunt Traian!

(BABA fugе din apartament. Din baie iese TRAIAN și observă groaza de pe fața lui IONEL.)

TRAIAN: Ce-ai pățit?

IONEL: Pe tine te căuta. Muma pădurii.

TRAIAN: Termină cu glumele astea proaste! Hai, că nu sunt supă-rat. Chiar dacă erai în pat cu nevastă-mea, tu tot protejatul meu rămâi.

IONEL: Divorțează!

TRAIAN: Pentru oamenii civilizați ca noi, care construim România Mare, ce mai contează? Între noi e vorba de respect!

IONEL: Trebuie să-ți mărturisesc că...

TRAIAN: Știu. Știu și ce voi n-o să aflați vreodată.

IONEL: A fost o întâmplare.

TRAIAN: Ce altceva putea fi?

IONEL: Îmi pare rău.

TRAIAN: Vorbești prostii! Mi-ai făcut un serviciu, amice. Nu ți-am spus, dar ți-o repet: Traian e pregătit să ajungă sus, sus de tot! Abia atunci o să vă pară rău. *(În apartament intră LUCICA.)*

LUCICA: Am terminat de încărcat toate lădițele. A fost și don Cristobal. A întrebat de tine. N-a fost nevoie să-i spun că ești pe undeva, mort de beat, că și-a închipuit și singur. Am vorbit despre avansare. S-a rezolvat. Așa că nu te mai strofoca de pomană.

TRAIAN *(în șoptă):* Ionel vrea să divorțeze.

LUCICA: Stai liniștit, n-o s-o facă.

TRAIAN: N-aș fi sigur. Cum n-aș fi nici atât de sigur nici de avansare.

LUCICA: Oricum n-am de gând să mă-ngrop într-o baracă așteptând să se-ntâmples o minune. Vreau să primesc, să am, să risipesc.

M-am săturat de povești și speranțe aiurea. Vreau să fiu admirată și să mă simt dorită.

TRAIAN: Ne potrivim atât de bine! Ce nu știi tu e că *don Cristobal* se plictisește repede de avansări. Dă mereu șanse noilor venite. (*În apartament intră CARMEN.*) Dar unde-ai fost, suflețel? Eram îngrijorat.

CARMEN: La doamna profesoară. (*Către IONEL.*) Ce faci, te simți mai bine?

LUCICA (*în șoaptă, către TRAIAN*): Ce nu știi tu e că o femeie, dacă e muiere adevărată, îl poate face dependent pe *don Cristobal*. Apropo, mai devreme, la depozit, distinsa doamnă (*arată către Carmen*) m-a lăsat baltă și a dispărut. O avea pe vreunul? N-ai zice că nervozata asta a ta e așa darnică la dat cu fundul. (*Către CARMEN.*) Și vine aia să ne spună adevărul?

CARMEN: I-am explicat ce s-a întâmplat și vine. Ca să nu mai ai tu nimic de comentat. Dar voi ce șușotiți acolo?

TRAIAN: Vorbeam despre Ionel. De cât o iubește el pe soția lui. Dar nu mai mult decât o iubesc eu pe suflețel.

(*În cameră intră BABA. TRAIAN se face verde la față.*)

CARMEN (*către LUCICA*): Ai văzut?! (*Către BABĂ.*) Spuneți-i, doamnă, prietenei mele unde am fost eu azi-noapte.

BABA: La mine acasă.

LUCICA: Aiurea!

TRAIAN: Mie-mi spui?!

BABA: Domnu' Traian, ați zis ceva? (*În șoaptă.*) Să știi că nu sunt supărată pe tine. Nebunaticule! Când mai vii pe la mine?

CARMEN (*către LUCICA*): Mi se pare mie sau...

LUCICA: Fugi de-aici! Asta-i la vârsta când nici vântul nu-i mai ridică fusta.

BABA (*în șoaptă, către TRAIAN*): Mai vii, nu-i așa? Sau să le spun că altcineva a fost la mine și n-a fost băiat cuminte?

CARMEN: Doamnă, vorbiți, vă rog, mai tare.

BABA (*în șoaptă, către TRAIAN*): Ce să le spun?... (*Cu voce tare.*) A fost la mine. Țsta-i adevărul!

CARMEN (*către LUCICA*): Vezi?!

LUCICA: Și despre ce-ați vorbit?

BABA: Despre amanți, paturi și alte avorturi. Că toți bărbații care au greșit o dată vor greși și a doua oară. Nu-i așa, domnule Traian?

LUCICA: Baliverne. Domnu' Traian, dar matale unde ai fost tot timpul ăsta? (*Către CARMEN.*) Pe unde a umblat bărbătu-tu?... O-ți fi fost împreună, la doamna profesoară. Sau pe rând?

(*Între timp, BABA îi șoptește lui IONEL.*)

BABA: Nu mai umbla prin paturile altora, că ne strici socotelile! Uite ce pătimește Traian din cauza ta! Nevastă-sa mi-a mărturisit tot. Așa că ai grijă! Eu o acopăr pe ea, tu pe el. Suntem chit.

LUCICA: Sau vrei să vă spun cum am ajuns eu aici? Cine m-a chemat și de ce?... Și cine a fost înaintea mea...

(*În apartament intră vijelios GOMEZ însoțit de MIMI. GOMEZ duce într-o mână o chitară, iar în cealaltă o oală de bucătărie. IONEL se crispează. GOMEZ lasă obiectele pe podea și vine direct la IONEL să-l îmbrățișeze.*)

GOMEZ: *Saludad, unchiuledo! Dios te tenga en su Gloria, que tu schimbad mi vida! Mi facear uomo!*

LUCICA: Ionele, cine-s ăștia?

GOMEZ: *Perdon que non presentado, nosotros seremos familiar. Yo y Mimi grande iubidad! Mimi! (O sărută pe MIMI.) Mi cielo!... (Către IONEL.) Yo venido por demandar un gran*

favor. Unchiuledo, facer honor de ser nuestra padrina, nachico de cununia! Dime que si, y sere el maz feliz de los mortales!

MIMI (căt-re IONEL): Te rog! Te rog, unchiulețul meu priceput și somnoros! (Arătând căt-re GOMEZ.) Garantez pentru el. E un artist adevărat. Cântă la chitară de-ți ia mințile. (Îl sărută pe GOMEZ.) Îi plac și poveștile. (IONEL mișcă din buze.) A zis da! A zis da!

GOMEZ (căt-re IONEL): *Que Dios te bendiga! Sarudad manos, nashico!... Quien es la nashica? (Neprimind nici un răspuns, sărută pe rând mâna LUCICĂI, apoi pe a lui CARMEN.) Sarudad manos, nashica! Sarudad manos, nashica! (Ajuns în dreptul BABEL, o recunoaște.) No te reconocia! Pareces mas joven! Sarudad manos, grande nashica!*

TRAIAN (împărțind pahare cu băutură): Să trăiți, finilor! Așa îmi crește inima când vă văd! (Căt-re IONEL.) Vezi, noventa dos, avem ce exporta. Industrie grea, nu alta!

GOMEZ (căt-re TRAIAN): *Tu trebes de ser otro familiar. Yo ghicidados. Frate? No!... Cumnado! Yo conozco a los familiar de Mimi par distancia! De cuando iubidad Mimi, yo devenidad rumeno. Somos una nacion de cumnados!... Y quien es la cumnada? (Neprimind răspuns, sărută din nou mâna femeilor.) Sarudad manos, cumnada! Sarudad manos, cumnada! (BABEL.) No deocheamos, que juvena!*

TRAIAN (căt-re GOMEZ): Dă să te-mbrățișez, cumnate! (Căt-re ceilalți.) Dacă m-ascultați pe mine, ăștia (Arată căt-re Gomez care cântă la chitară.) nici n-o să înțeleagă ce li se-ntâmplă. Integrare? Care pe care?!

MIMI (căt-re CARMEN și LUCICA): Fetelor, ar trebui și voi să fiți mai patriote.

CARMEN (în șoaptă, căt-re MIMI): Ieși afară din casa mea!

MIMI: Așa vorbești tu cu nepoata lui Ionel?

CARMEN: Ți-am zis să ieși!

MIMI: Mai bine spune-mi, ai prins tura a doua?

CARMEN: Stricato!

LUCICA (*către CARMEN*): Cine-i panarama asta?

MIMI (*către CARMEN*): După cum îți lucesc ochii, se pare c-ai avut noroc. Dacă nu eram eu... Ai putea măcar să spui mersi.

CARMEN: Depravato!

LUCICA (*către MIMI*): Auzi, pațachino, ia fă tu pași, dar repede! La noi pe tarla curvele n-au ce căuta!

MIMI (*către LUCICA*): Scumpo, știi de ce se uită blondele până la sfârșitul unui film porno?... Îți zic eu. Ca să vadă dacă până la urmă pe curvă o ia careva de nevestă. Pricepeși? Ei, na, c-a luat-o de nevestă!

LUCICA: Fir-ai a dracului de boarfă!

MIMI (*cu glas tare*): Purtați-vă frumos cu o femeie gravidă!

GOMEZ: *Yo soy el padre! Soy feliz!*

BABA (*către MIMI*): În ce lună ești, fetițo?

MIMI: De două ore, doamna profesoară!

GOMEZ: *Es varon, baiato! Seguro que es baiato. (Către IONEL.) Ay, nashico, que feliz me siento! Me enamore inmediato entrar en esta casa. Y cuando revedere con Mimi, me crei en el septimo cielo. Yo halito poale-n brâu, que deliro! Es que ella la esperaba en mi vida! (O sărută pe MIMI.)*

TRAIAN: Încă o dată dragostea a învins! Uite-așa renaște poporul român! Cumnate, ești mai ceva ca Decebal pentru mine. Mă uit la voi, Mimi și *don Decebalos*, și-mi dau seama că Românică o să aibă un viitor fericit. Ce mai bărbați suntem și ce mai istorie facem noi aici printre căpșuni! Să culegeți bine!

GOMEZ: *Que feliz este yo! Vosotros este feliz? Vamos pupad nashico! (Toată lumea se urcă în pat și-l sufocă cu pupături pe IONEL.)*

IONEL (*disperat*): Prea multe femei!

TRAIAN: Dar ce femei! Sunt mândru că sunt român!

MIMI: Gomez, iubitele, dar tu ai uitat de plocon?

GOMEZ: *Me he intimidado! Fâstâcidad! Perdoname, nashico, pero no credeas que venimos con manos golos?! No ne permite tradicion ancestral. Datinos des stabunos. Mimi primidad de mi socrela una olla plina con...*

CARMEN: Cu sarmale?

TRAIAN: N-am mai mâncat sarmale de două mii de ani.

LUCICA: Îmi plouă-n gură.

IONEL: Sarmale?!

GOMEZ (*desfăcând capacul oalei*): *Una olla plina con...*

TRAIAN: Gem de căpșuni! Cântă, frate Gomez, o doină de dor!

(GOMEZ cântă acompaniindu-se la chitară. Lumea dansează.)

CORTINA

ACTUL DOI

Același decor. Noaptea.

Scena 1

În pat dorm de-a latul MIMI, GOMEZ, LUCICA, IONEL, CARMEN, TRAIAN și BABA. De undeva se aude zgomotul unui pat zgâlțâit ritmic. BABA se ridică în capul oaselor și îi cercetează pe ceilalți cu privirea. Pe rând, se ridică și MIMI, LUCICA și CARMEN, la fel de contrariate.

BABA: E cutremur?

MIMI: Scârțâie un pat. S-a pus careva pe treabă.

(LUCICA o privește întrebător pe CARMEN.)

LUCICA: Vrei să-mi faci în ciudă?

CARMEN: N-am mai făcut-o de nu mai știu când.

LUCICA: Nu te mai văicări atât că nici de la mine nu s-a mai auzit nimic de mult.

MIMI: Mi-e milă de voi.

CARMEN *(către MIMI):* Poate vrei să te dau afară din pat!

(Scârțâitul de pat se multiplică.)

LUCICA: Se aude din dreapta.

CARMEN: În baraca aia stă un moș, dacă n-o fi murit.

BABA: Un obsedat libidinos. N-a murit. Să nu-l văd în fața ochilor!

LUCICA: Se aude și din stânga.

BABA: Acolo stau eu, n-are cum.

CARMEN: Se aude de peste tot!

MIMI *(arătând către bărbații din pat):* Și ăștia dorm.

BABA: Să le fie rușine! Unde-s bărbații de altădată?!

CARMEN: Ce zgomot infernal!

LUCICA: Ia-ți pastilele că iar faci o criză.

CARMEN: Lasă-mă-n pace!

(Zgomotele încetează pe rând.)

BABA: Se termină?

MIMI: Nu i-a ținut prea mult. Slăbuți, băieții.

BABA: Vă dați seama, doamnelor, că pe tarlaua noastră sunt și femeii fericite?

MIMI: Dacă vreți fericire, vă învăț, dar banii îi încasez eu.

LUCICA: Auzi, n-am ajuns să mă faci tu curvă!

MIMI: Soro, facem juma-juma.

LUCICA: Vrei să te scot de păr din pat?

MIMI: Îl superi pe nășicul?

BABA: Hai să ne culcăm la loc! Le-om lămuri dimineața pe toate.
(Femeile se întind la loc pe pat. Pentru sine.) După atâția ani am trăit și eu din nou. Am fost femeie. Și nu mai dorm nici singură.

(În ușa de la intrare bate cineva.)

CARMEN: Cine e?

O VOCE: Hoții! Au spart baraca babei.

CARMEN: Care babă?

VOCEA: Aia băgăcioasă, profesoara.

BABA: Nu e nici o babă acolo... Săriți! Mi-au spart casa! Săriți!

(BABA urmată de celelalte trei femei și de GOMEZ ies în fugă din apartament. TRAIAN și IONEL se trezesc.)

TRAIAN: Unde au luat-o ăștia din loc? Le-am dat patul, adică împart puterea cu ei, și voi o luați la fugă?... Nenică, ce *pasatiempo* am mai tras! Paranghelie, ca pe vremuri.

IONEL: Cred că m-am îndrăgostit.

TRAIAN: Merită, e o femeie ascultătoare.

IONEL: Nu credeam că mi se mai poate întâmpla.

TRAIAN: Era o puștoaică când am cunoscut-o. Într-o seară am dus-o la o petrecere. I-am dat să bea, i-am pus și niște prafuri în pahar, dar tot s-a zbătut. După ce am dezvirginat-o, le-am dat-o și prietenilor să se bucure de prospătură. La întoarcere, taică-su ne aștepta în curte. I-a ars două palme. Și mie la fel. A întreat-o dacă s-a culcat cu mine. N-a știut să răspundă, nu înțelegea ce i se întâmplase. Fiindcă fii-sa era minoră, m-a pus să aleg: ori cînșpe ani de pușcărie, ori o iau de nevastă. Taică-su, am uitat să-ți spun, era procuror. O bestie de om! *(TRAIAN trage o dușcă zdravănă din sticla de băutură.)* Astăzi se împlinesc cînșpe ani de atunci. Astăzi aș fi putut fi liber!

IONEL: A trecut.

TRAIAN: N-a trecut decât timpul. Doar că taică-su și-a pus lațul de gât într-un târziu. După ce i-am spus că eu sunt fiul bețivanului pe care-l băgase în pârnaie... Ce fericit sunt că am scăpat! Dă să te pup!

IONEL: Ce spui?!

TRAIAN: Meriți, doar te-ai îndrăgostit de nevastă-mea.

IONEL: Nu, nu de ea.

TRAIAN: Ionele, nu mă dezamăgi! De-atunci, din parc, nu m-am mai atins de ea... Nu ți-e nici măcar milă de ea? Mie cum mi-a fost și-am ținut-o cînșpe ani pe lângă casă să-mi spele și să-mi calce?! Hai, că de mâine îți spun *dos centos!*

(În apartament intră CARMEN.)

CARMEN: Ce javre de oameni pot fi pe lumea asta! Toată baraca e răscolită. Săraca doamna profesoară, e atât de speriată.

(În apartament intră LUCICA.)

LUCICA: Nu-și găsește fotografiile de când era tânără. *(Cotrobăie în dulap. Îndeasă lucruri într-un geamantan.)* E disperată, babornița, că nu mai poate dovedi că a fost cândva femeie. Și cică una frumoasă. Minte și asta de stinge. Ce să-ți zic, că tinerețea stă în câteva fotografii! O femeie are de ales: ori rămâne muiere proastă, ori ajunge cucoană.

TRAIAN: Tu ce-ai ales?

LUCICA: Nu se vede?

TRAIAN: Muiere proastă cu pretenții.

LUCICA: Vorbești de mine sau de nevastă-ta?

CARMEN: Sunt o femeie la locul ei.

LUCICA: Ești o persoană de sex depresiv. *(Către TRAIAN.)* Și tu, soțul ei. Atâta tot! *(Către IONEL.)* Plec în delegație. Don Cristobal m-a avansat secretara lui. Mergem în inspecție pe o altă tarla. *(În apartament intră BABA plângând, sprijinită de MIMI și de GOMEZ. Către TRAIAN.)* Ai face bine să-i pui la muncă, nu să stați în chefuri toată noaptea! Au crescut căpșunile cât portocala și nu le mai strânge nimeni. *(Către IONEL.)* Când m-oi întoarce, în ce pat te-oi mai găsi?

(LUCICA iese din apartament. După o clipă de ezitare, o urmează și IONEL.)

GOMEZ *(către BABĂ):* Calma, signora.

CARMEN: Au jefuit-o fără milă.

MIMI: Bine că n-au violat-o!

TRAIAN: Dacă umblați prin vecini când nu trebuie!

MIMI *(către BABĂ):* Nu mai plângeți.

TRAIAN: Nici să plângeți ca lumea nu sunteți în stare! *(Către CARMEN.)* Ia-ți medicamentele! Acum apare taică-tu și te ia la întrebări.

CARMEN: Tata a plecat departe. Tata nu e supărat pe mine.

TRAIAN: E mort! Tu l-ai găsit cu ștreangul pus de gât. S-a spânzurat că l-ai dezamăgit.

CARMEN: Tata are o fată cuminte.

TRAIAN: O destrăbălată! Te-ai regulat cu toți golanii.

MIMI: Javră!

TRAIAN: Tu nici măcar femeie nu mai ești. Ești un automat cu fise la colțul străzii. *(Către toți.)* Învățați să plângeți dacă vă place să suferiți!

(TRAIAN iese din apartament.)

MIMI: Ce ticălos!

GOMEZ: Mimi, *e posible? Cumnado no recitar nimos malo.*

MIMI: Nu te băga dacă nu ești capabil să recunoști o canalie.

GOMEZ: *Todo tiempo me certar. Yo chinuidad învățad... Partir la Sectia de Politia por rapordad el furto. Lasar a me, yo rezolvar el cazo!*

(GOMEZ părăsește apartamentul.)

Scena 2

Sub căpșunul milenar, TRAIAN și ÎMPĂRATUL joacă cărți.

TRAIAN: Eu joc cu tine, dar să nu faci iar figuri dacă pierzi. Așa sunteți voi, împărații, scârțari, nu vă place să pierdeți. Hai, fă cărțile, dar ai grijă să nu umbli cu mânăreli că sunt cu ochii pe tine! Pe ce jucăm?... Ai cam rămas în fundul gol. Uite ce-ți propun, că sunt băiat cumsecade: dacă pierd eu, îți dau cununa înapoi; dacă pierzi tu, îmi spui un secret. Îmi spui cum i-ai bătut pe fraierii ăia de daci, că nu te crede nimeni că ai fost mai tare. Ai avut tu un vicleșug, o șmecherie. Tata mi-a împuiat capul toată copilăria cu aiureli despre tine. Era un bețiv patriot, d-asta m-a și botezat așa. Putea măcar să-mi zică Baiazid, Ribbentrop-Molotov sau Stalin, dar n-a înțeles nimic din istorie. Bătrânul se tot întreba: Nenicule, dacă erau viteji și nu mai pileau, că le tăiasc Decebal viile, atunci cum de i-a înfrânt? Gata, am pus rămășag! Dacă pierzi, îmi spui și nu scot o vorbă, promit. Las' să scrie ăștia în manuale toate prostiile, că eu tot n-o să le spun adevărul!

Scena 3

MIMI, BABA și CARMEN.

MIMI (către BABĂ): Hai, tanti, liniștește-te, or să ți le aducă înapoi.

BABA: Numai pe amintiri nu mă pot baza. Credeți-mă, am fost femeie. Tânără și frumoasă. Am fost și măritată.

MIMI: Cu cine?

BABA: Cu un negustor bogat mai mare ca mine cu aproape treizeci de ani. Mi-am zis că o să dea colțul repede și o să-mi rămână mie totul. Dar omul s-a încăpățânat să trăiască. Nu știți cum e

să locuiești într-un cavou. Când am rămas văduvă eram deja o femeie trecută.

MIMI: Puteai să-ți refaci viața.

BABA: Ce să mai refaci dintr-o viață care a trecut? Apoi, m-au dat afară din școală. M-au reclamat părinții unui elev că le-aș fi sedus puștiul. Tânjeam după băieții tineri.

MIMI: Și?

BABA: Și cu timpul, am ajuns ca puștii să-mi spună „mamaie“ și să o rupă la fugă... Atunci m-am hotărât să vin aici.

Scena 4

Sub căpșun se continuă jocul de cărți.

TRAIAN: Mare coțcar ești! Nu-mi iese din cap! Bă, ce-ți trecu prin minte! Ai fost periculos, nenicule! Auzi tu, să le dea el pe blat dacilor o mie de alambicuri să-și facă țuică! Bestial! De pomană le-a tăiat fiorosul viile, că nu le-a tăiat și prunii. Îmi închipui cum s-au pus vitejii să fiarbă la țuică și s-o dea pe gât. Ce să mai lupte ei cu hoardele tale?! Ei, gâl-gâl, gâl-gâl, tu le tăiai capetele și le regulai femeile. Schemă tare! Trebuie să-ți spun c-ai crescut în ochii mei. Și șmecheria încă mai poate funcționa. Ce idee mi-ai dat! Așa o să fac eu România Mare! Împărate, află că arma asta secretă, alambicul, e un perpetuum mobile!

Scena 5

În apartament, MIMI, CARMEN și BABA.

BABA: Voi de ce ați venit aici? Pentru bani, ca oricare, dar bani pentru ce?

CARMEN: Am pe cineva internat de ani de zile în spital.

BABA: Pe cine?

CARMEN: O păpușă. Dă tot timpul din cap și nu spune mama.

BABA: Nu vrei să spui... (*Către MIMI.*) Tu?

MIMI: Tanti, eu am venit aici cu păsărele în cap. Acum colivia e complet goală. În ultimul timp mi-a încolțit un gând, dar nu contează.

BABA: Nici tu nu vrei să vorbești. Știți de ce am venit eu aici? În țară nu muream de foame ca voi. Am venit să-l caut pe matadorul Fernandez și să mă culc cu el. Matadorul Fernandez, ucigașul de tauri, cel mai strașnic bărbat de pe fața pământului!

CARMEN: Ăla despre care a fost un documentar pe TV?

BABA: E tânăr, e focos!

MIMI: E stradă în Madrid cu numele lui.

BABA: E bulevard! Cu el vreau să fac dragoste pătimașă! *Macho el macho del mondo!*

CARMEN: Mie nu-mi place că aduce puțin cu Traian.

MIMI: Doamna profesoară, dar ăla e...

BABA: E mortal!

MIMI (*în șoaptă, către CARMEN*): E mort de mult. Oale și ulcele.

BABA: Să vă spun un secret: iau leacuri de întinerire de la un vraci.
(*De afară se aud glasuri înfundate.*)

MIMI: Ce se aude? E razie?

(*Cele trei femei caută câte un loc unde să se ascundă.*)

VOCI (*cântând*): *Muchos anos, por te! Muchos anos por te!*

BABA: O fi *don* Fernandez. Îmi cântă mie!

VOCI: *Muchos anos, señor Traiano!*

CARMEN: Plecați de-aici, că ziua lui Traian a trecut de mult!

VOCI: *Muchos anos, por te!*

CARMEN: V-am zis să plecați! (*Către cele două femei.*) Acum câteva luni ce-a fost ziua lui. (*Către urători.*) Oricum nu e acasă. Plecați!

O VOCE: Plecăm, dacă așa ziceți, dar să-i spuneți că noi ne-am făcut datoria și i-am lăsat cadoul lângă ușă. Să-i numere, să vadă că-l prețuim mai mult ca anul trecut.

Scena 6

TRAIAN și ÎMPĂRATUL sub căpșunul cel mare.

TRAIAN: Să știi că ai dreptate. Când poporul n-are preocupare îi merge mintea la prostii. Iar dacă are și ce băga în burtă și, Doamne ferește, mai pune și-un ban deoparte, chiar poate s-o ia razna. Corect, nenică, atunci e musai să-i dai o preocupare. Ceva măreț de făcut. Adică, vrei să spui că pe mine mă paște pericolul ăsta?!... Zi, Împărate, ce să fac? Ce să le dau eu să robotească?... Canal s-a făcut, casă mare să-i zică că-i pentru popor este... Ai pierdut iarăși! Și nu stabilirăm pe ce-am jucat. Secrete nu mai ai, ce mă interesa și-am luat deja. Ce mă fac eu cu tine? Nu-mi mai ești de folos la nimic... Te vând la bulgari. O să capăt pe tine doi saci cu gogoșari și o pungă de ardei iuți. Nu merită osteneala. Tot de la românașii noștri trebuie să umflu banul. Ce-și închipuie ei, c-au venit aici să se-mbogățească?! De-aici or să plece mai săraci de cum au venit!... Știu! Tot eu să te-nvăț! Chiar că nu mai faci două parale! Îi pun să-mi ridice o columnă. Înaltă, frumoasă, cu scene de la cules și de la logodna lui Mimi cu Gomez. De-acolo, de sus, o să văd Românică Mare cum crește și strălucește sub soare.

Scena 7

*MIMI se privește în oglindă mângâindu-și pântecul.
În apartament intră TRAIAN. Se apropie fără să fie
observat și o prinde în brațe pe MIMI.*

MIMI: Ia mâinile de pe mine!

TRAIAN: Stai că nu vine nimeni! Te-a lăsat borțoasă?

MIMI: Încetează!

TRAIAN: Îmi ești datoare. Dacă nu eram eu, nu pupai tu un client așa fraier ca Ionel.

MIMI: E mai bun ca tine la pat. Potolește-te!

TRAIAN: Stai și-o să-ți aduci aminte cine-i mai bun! De-abia aștept să ai burta la gură și să te simt sub mine.

MIMI: Înțelege, nu vreau cu tine! Mi-e silă! Du-te la babă! Mângâie-i ridurile! Sărută-i gura uscată, carnea-i fleșcăită!

TRAIAN: Taci! (*O lovește.*) Taci când îți spun, că te-nvinețesc în bătaie! (*În apartament intră IONEL. Privește tulburat scena. Către IONEL.*) Tu ce dracu' mai vrei? Șterge-o de-aici!

IONEL (*către TRAIAN*): Las-o-n pace!

TRAIAN: Ce-ai zis?! Țipi la mine pentru o târâtură? Sau te-oi fi îndrăgostit tocmai de zdreanța asta? Dacă erai bărbat adevărat, te îndrăgosteai de nevastă-mea și-mi luai nebuna de pe cap. Hai, cară-te!

IONEL: Ia mâna de pe ea!

TRAIAN: Bă, *noventa dos*, mă dai afară din casa mea? Știi ceva, eu oricum plecam să-mi iau țigări. Îți las boarfa să-ți faci mendrele cu ea, că ai plătit pentru asta. Dar ascultă ce-ți spun! Ești un fătălău căruia i s-a sculat și lui o dată, din întâmplare... O să-mi vină și mie rândul să-mi bat joc de voi. Să vedeți atunci.

(TRAIAN iese din apartament.)

MIMI: Nu trebuia să te cerți cu el. O să se răzbune. Nu mă mai mângâia că am trecut eu și prin altele mai scârboase! Și nu deschide gura că o să spui prostii!

IONEL: E adevărat ce a spus Traian.

MIMI: Băiete, eu sunt o curvă. Asta a spus Traian! Nu-ți mai înfierbânta singur creierii. Mă cunoști doar de câteva ore. Târfele nu pot fi iubite. Nici măcar violate. Vrei să facem amor? Îți eram datoare. Ce stai?! Nu te mai uita așa la mine!

IONEL: Ne putem întoarce în țară.

MIMI: Într-o garsonieră împreună cu altă târfă și cu copilul ei pe care și-l crește singură? Sunt nopți în care ea vine cu câte unul și mi-l trimite în pat pe fii-su, ca să-l facă pe client la doi metri de noi și să-i ia banii. Îl strâng pe copil în brațe acoperindu-i ochii și urechile, îi șoptesc povești cu împărați și feți-frumoși, iar eu visez să fug undeva unde să nu ajung la fel. Fată proastă, de la țară!... Dimineața plecam la muncă, n-o să-ți vină să crezi, dar eram educatoare la o grădiniță de copii. Le băgam în cap că lumea e minunată, că oamenii sunt buni. Seara mă ascundeam în cămăruța mea jechoasă unde băiatul prietenei mele știa adevărul. Văzuse, auzise, cu ochii și cu urechile lui. Privirea lui îmi aducea aminte că trebuie să le trimit ceva bani și alor mei. Acolo să mă-ntorc?! Așa că nu mi mai spune vorbe mari.

IONEL: Lucrurile se pot repara.

MIMI: N-ai tu scule pentru stricăciunile din viața mea. Eu caut un fraier de care să nu-mi pese. Tot un fel de curvăsăreală, dar în rate lunare. Să aibă casă, să-mi facă un copil care să mă privească altfel decât puștiul disperatei cu care locuiesc. Acum te-ai lămurit? Și încă ceva. Poți tu să-ți închipui că femeia din fața ta ar putea să se îndrăgostească vreodată?... Pricepi? Mă, băiete, tu pricepi? Vorbește! *(Începe să plângă.)*

IONEL o ia în brațe.) Nu-mi face una ca asta! Nu mă amăgi că aș putea fi altceva...

(În apartament intră LUCICA. IONEL și MIMI se desprind din îmbrățișare.)

LUCICA: Nu vă deranjați. Nu stau mult. Și nici nu sunt suspicioasă. O scenă plină de tandrețe între nepoata inocentă de la țară și unchiulețul ei grijuliu. Ceva firesc.

IONEL: Nu e vorba de...

LUCICA: Te-am întrebat eu ceva? Bine că nu mai umbli brambura să încurci viețile altora.

IONEL: Aș vrea să-ți explic.

LUCICA: Crezi că nu mă duce capul?... Ionel, am ceva personal să-ți spun. Ca între soț și soție. *(IONEL se apropie de LUCICA. MIMI iese din apartament.)* Iubitule, sunt gravidă. I-am spus și lui șefu'. Stai liniștit, că o să fie bine. Mă bucur că te-am făcut fericit. Copilul nu va duce lipsă de nimic. Știi că am un serviciu bun. Apropo, am strâns toți banii. Măine dimineată îi trimit în țară cămătarilor. Datoriile și dobânzile, până la ultimul șfanț. Ai rezolvat-o și p-asta. Așa că dacă-ți mai rămâne vreun ban, să știi că n-am nimic împotrivă să i-l trimiți maică-tii. Ar fi păcat să-i ia banca casa pentru-un amărât de televizor luat pe credit. Vezi ce fată bună am devenit? *(Se aud bătăi în ușa de la intrare.)* Cine e?

VOCI DE COPII: Primiți cu colindul?

LUCICA: Ăștia se țin de glume. *(Cu glas tare.)* Terminați cu prostiile! V-ați găsit să colindați în miez de vară! Nu știți ce să mai faceți pentru bani.

VOCI DE COPII: Primiți sau nu primiți, c-am înghețat de frig? *(Cântând.)* Foaie verde portocală, noi suntem copii de școală. Ne dați ori nu ne dați?!

LUCICA: Plecați de-aici!

VOCI DE COPII: Ne dați ori nu ne dați?!

LUCICA: Cărați-vă, am spus!... *Caramba!* (Către IONEL.) Așa că, dragul meu soț, vei fi tată. Suntem o familie fericită. Am vrut să-ți comunic vestea pe îndelete, dimineața, la o cafea. Dar trebuie să plec în delegație. Te las cu bine... Ai ajuns un bărbat matur. Uite ce pat mare ai! Începe toată Românică în el.

(LUCICA se îndreaptă către ușă.)

Scena 8

Toate personajele, mai puțin ÎMPĂRATUL, sunt în apartament.

TRAIAN: Am venit să vă anunț un lucru îngrozitor.

MIMI: A venit potera, e razie?

TRAIAN: Mai grav!

LUCICA: Ne expulzează?

BABA: Eu nu plec până nu-l găsesc pe *don* Fernandez!

TRAIAN: Vă știu adevărați români. Nu-mi este ușor să vă dau tocmai eu vestea. Tragedie! Împăratul... (Plânge.)

BABA: Cine?!

TRAIAN: Împăratul nostru, singurul. Tatăl nostru... E mult prea mult de îndurat pentru poporul român! Cu ce-am greșit de ne e dat să suportăm atâta?! Și așa suntem orfani de două mii de ani de celălalt tată. Acum o altă lovitură năprasnică...

CARMEN: Dar ce-a pățit?

TRAIAN: L-au răpit bulgarii! Iertați-mă că vă dau această veste ucigătoare.

GOMEZ: *Por che rapidad?*

TRAIAN: Știu că și tu ești un suflet de român care suferă. Cumnate, e grav, l-au răpit că vor să ne-o ia înainte. Doamna profesoară ne poate confirma...

BABA: Care împărat?

TRAIAN: Aștia n-au avut mamă, n-au avut tată, darămite să aibă doi tătici ca noi. N-au mamă, nici tată, nici acum. Au nevoie doar de un cârmaci ca să ne-o tragă! Vor să ne fure trecutul, și dacă trecut nu e, de unde viitor?! Vă rog, nu vă enervați! Să ne păstrăm calmul.

GOMEZ: *Yo belesco per todos!*

TRAIAN: Dulce ți-e graiul ardelean, patriot ce ești! Bravo! Vă spun, avem o șansă. Am vorbit cu căpeteniile lor și m-am oferit să mă predau la schimb.

MIMI: Ce bine!

TRAIAN: N-au vrut. I-am implorat, le-am promis orice numai să ne dea Împăratul înapoi.

BABA: Care împărat?

GOMEZ: *Mi emperador!*

TRAIAN: Trebuie să le plătim o sumă importantă. Răscumpărarea e singura soluție!

BABA: Să nu fie bătrân că nu dau un ban!

TRAIAN: Români, vă spun, fiți patrioți! O chetă acum poate însemna viitorul nostru luminos mâine! Bulgarii știu că ați pus bani deoparte, așa că nu există scăpare. Cine bagă mâna în buzunar acum e un adevărat român care-și face datoria patriotică.

MIMI: Eu mi-am făcut-o.

GOMEZ: *Dados yo e por Mimi. Por ambedos. Tutos mi banos. Tutos!*

TRAIAN: Frate Gomez, cântă o doină de dor și jale să simțim fiorul național! Nu vreau să vă mâhnesc mai tare, dar eu bănuiesc că în spatele ăstora, fără de-mpărat, e mâna rușilor. N-am vrut să vă enervez, așa că banul jos! (*Fiecare se caută prin buzunare.*) Patrioți, până la ultimul bănuț! (*Colectează banii.*)

IONEL: Sunt banii pentru mama. Or să-i ia casa. Atât mi-a rămas.

TRAIAN: Hai, că poți mai mult! Maică-ta și-a trăit traiul, și-a mâncat mălaiul. Ce-i mai trebuie acum? Patru scânduri îi ajung!... Ai suflet mare, române! Hai, copii, că dacă mă duceam să reclam răpirea la poliție venea razia și *adios!* (*Către LUCICA.*) Bagă mâna și-n celălalt buzunar, la delegații.

LUCICA: Or să-mi ia gâțul cămătarii.

TRAIAN: Credeai că ești de capul tău? Așa!... (*Către BABĂ.*) Mamaie, când s-o întoarce Împăratul și te-o vedea, sigur te face împărăteasă. Te urcă pe tron. Împărăteasa Petronela! Și Împăratul e în putere. *Bravos!* Gândiți-vă la Miorița cât a suferit, la meșterul Manole, la Toma Alimoș. De două mii de ani trag toți de noi să ne dăm de partea lor. Și nu ne-am lăsat duși nici la Răsărit, nici la Apus. Am stat pe loc. Tot pe loc, tot pe loc, vorba cântecului.

MIMI: Eu nu-ți mai dau nimic.

TRAIAN: Trădătoarele! (*În șoptă.*) Târfă, fii patrioată, dacă nu vei să zbori de-aici!... (*Primește banii. Cu voce tare.*) Ești un exemplu, eroino, bravo! (*Către CARMEN.*) Hai, sufletel, sacrifică-te!

CARMEN: Ăștia sunt banii pentru spital. Pentru copilul nostru.

TRAIAN: Copilul tău face și el parte dintr-o generație de sacrificiu. Să fii mândră de asta!

CARMEN: E copilul nostru!

TRAIAN: Al tău, sigur. Al meu, naiba știe, c-am fost mulți prieteni acum cînșpe ani. Un copil defect, închis la balamuc, că atât ai

fost capabilă să naști, nu merită. Dă banii!... Români, sunt mândru de voi! Care zicea, că bine zicea, că noi trebuie să fim puntea între unii și alții? Știe careva, mai bine ca românul, să împace și varza, și capra? Și la nevoie ne facem și frate cu dracu' ca să trecem puntea! Compatrioții mei, când s-o întoarce Împăratul o să-l rog să vorbească cu ăla de-l știe, din Damasc, ca să vină la noi să-i dăm de lucru. Și-o să-i zic: Apolodoare, bagă, nenică, un podeț aici-șă! Să-nnoptați bine!

(TRAIAN iese numărând banii.)

Scena 9

IONEL stă pe scaun. BABA tricotează într-un fotoliu.

BABA: Ce veste minunată! Ce-ți dorești: fată sau băiat? În definitiv nu contează, sănătos să fie. Îi face tanti botoșei că acum vine iarna. Din lână roz o pereche, dar am să fac și din lână bleu o pereche. Să fim pregătiți orice ar fi.

(În cameră intră CARMEN. E gravidă. Duce în brațe câteva păpuși.)

CARMEN: Mi-am adus păpușile. Plângeau că le-am lăsat singure. Gata, gata, nu mai plângeți! Ia să vă culc eu pe voi. Păpușile mele sunt cuminiți, nu fac prostii. *(Către BABĂ.)* Eu o să nasc tot o păpușă?

BABA: O să naști un copil adevărat. Rotofei și sănătos.

CARMEN: O să facă pipi pe el? Păpușile mele nu fac pipi pe ele. Copiii țipă?

BABA: Când îi doare burtica, când le e foame. Când le ies dințișorii.

CARMEN: Asta înseamnă că plâng tot timpul. Copiii cresc mari?

BABA: Nici nu-ți dai seama când.

CARMEN: Atunci am să nasc o păpușă. Dar una care să zică mama.

BABA: Ți-ai luat medicamentele?

CARMEN: V-am mai spus că medicamentele se iau dimineața. Pricepeți odată! Mă înnebuniți de cap cu medicamentele astea! Luați-le voi!

BABA: Gata, am înțeles. Nu trebuie să te enervezi. Unde e Traian?

CARMEN: Habar n-am. Iar începi? Ți-am mai zis că nu el e tatăl!

BABA: Nu mai glumi cu chestia asta. Nici nu știi cât de fericit l-ai făcut.

CARMEN: Traian e fericit în general. Nu din cauza mea.

BABA: Un copil e o mare bucurie pentru un bărbat.

CARMEN: Nu e al lui!

BABA: E în ograda lui, adică e al lui.

CARMEN: Nu e al lui! Pricepe odată! Tatăl e...

(IONEL se ridică de pe scaun.)

BABA: Gata, gata, am înțeles. Mi-am adus aminte! Traian a plecat după țigări.

(În apartament intră radios GOMEZ.)

GOMEZ: *Cazo rezolvato! Yo spunedad voi bazad Gomez. Prinderad el hojo!*

BABA: Așa de repede?! Doamne, ce bucurie! Și fotografiile?

GOMEZ: *Relatar istoria. Yo plecadad repordad el furto. Ajungead alla y de quien dădead? De uno batrano qui venidad por confesar furto de los fotografias.*

BABA: Moșul de alături?! Libidinosul!

GOMEZ: *Yo interogad scurto y duro. El moshos marturisidad todo. Todo!*

BABA: Lui i-am arătat fotografiile. S-a dat la mine, hodorogul, dar l-am refuzat. Ce, am ajuns să mă culc cu toți babalâcii, cu toți osteniții?!

GOMEZ: *Corecto! Tentativa de violacion y jafo con premeditaria! Yo el legad manos con catushes y aruncad in becio.*

BABA: Și fotografiile?

GOMEZ: *El ascunderad. Me, yo les recuperad manana. La perchezition yo gasidad... Ghicidad que? (Scoate din buzunar o scrisoare.) Una scrisora adresad la victima. El libidinoso recunscerad todo.*

BABA: Dă-o-ncoace!

GOMEZ: *Imposibile! E una proba la dosario.*

BABA: Dă-mi-o, te rog!

GOMEZ: *Aducead solamente vederemos yo rezolvad el caso.*

(În apartament intră TRAIAN. Smulge scrisoarea din mâna lui GOMEZ.)

TRAIAN: V-au dat extemporal la secție?

GOMEZ: *Cumnado, per favor, dar el documento! No glumir con una proba del dosario. Per favor! Yo luad no permision. Trebuid restituir. No bagare me in beleas. No avansar me si el proba diparedad. Per favor!*

TRAIAN *(citind scrisoarea):* Uite, mamaie, uite! Scrie că n-ai fost niciodată tânără. Și nici frumoasă. *(Flutură scrisoarea în fața BABEI.)* Mai vrei o dată, mamaie? Sau ești foarte bătrână?

CARMEN: Încetează! Ai speriat păpușile. Uite cum plâng. Voi nu auziți cum țipă?!

TRAIAN: Țipă în cap la tine!

(CARMEN iese în fugă din apartament.)

BABA: N-o mai chinui! O să te bată ăl de sus!

TRAIAN: Nu cade fulgerul în bălării, mamaie! Mamaie! (*Rupe scrisoarea în bucățele mici.*) Mamaie!

BABA: Nu-ți mai bate joc!

(*BABA o urmează pe CARMEN.*)

TRAIAN: Ba îmi bat joc de cine vreau eu. Și când vreau eu. (*Către GOMEZ.*) Or să te dea afară din poliție, ca pe ultimul idiot. O să ajungi să bați străzile aiurea. Va trebui să te apuci de altă meserie. Poate te faci peștele lui Mimi.

GOMEZ: *No vorbilidad prostios.*

TRAIAN: O vinzi la clienți, o aperi de golanii care vor s-o ia cu japca și-ți tragi cotă din bani. Să vezi atunci ce repede te căpătuiești.

GOMEZ: *Mimi no facer una con asta. Yo credeamo que tu pricepedad la mujeres.*

TRAIAN: Serios? Bă, eu nu mă pricep la nimic, dar fac bani din orice. N-am școală înaltă, dar când deschid gura lumea se uită vrăjtită la mine. Vând și cumpăr orice și pe oricine. Voi cu mine vă puneți?! (*Arătând către IONEL.*) Uite la necăjitul ăsta. Se pricepe la o groază de lucruri, dar a ajuns șomer. Îl întreține nevastă-sa cu banii de pe delegații... Vai de capul vostru! Traian o să facă mare carieră. O să vedeți voi!

IONEL: Du-te dracului!

TRAIAN: La el mă duc, *noventa dos*, că e mai puternic decât toți Dumnezeii voștri. Și eu lucrez numai pentru cei puternici. Ascultați la mine ce vă spun! Lumea e condusă de cei ca mine. Bă, totul e o bășcălie. Neputincioșilor!

(*TRAIAN iese din apartament.*)

Scena 10

IONEL și GOMEZ adună de pe jos bucățelele rupte de scrisoare. MIMI stă întinsă pe pat. E gravidă.

IONEL: Ți le lipesc eu la loc.

GOMEZ: *Yo punerad la loco in dosario. Una scrisora de amor e un documento?... Yo are una taina. Yo crescudad in una casa dei copilos. Nashico, yo esteram un copilo...*

IONEL: Retardat.

GOMEZ: *Este es el cuvinto! Uiteram todos tiempo. In casa, les otros me spunead que mia madre era una...*

IONEL: Curvă.

GOMEZ: *Auzerad questa vorbas, me urcare el sangre in capo y yo fignedad. Hoinăreamo con piașos, con gara, los policiacos prinderad me y ducead înapoios. Todo me copilaria esteram mucho frica del uniformas.*

IONEL: Dar te-ai făcut polițist.

GOMEZ: *Hainos es gratuir, salario es salario. Y yo locuidad camino dei nefamilistos. Me, yo aveamo me casa y yo maritado.*

IONEL: O să ai și un copil.

GOMEZ: *No rider de me. Posibile que yo este idioto, me no asha prosto. No este me. Mui bien que no este me, que el estera deshtepto.*

IONEL: De unde știi că nu e al tău?

GOMEZ: *Yo spunedad te... Quand yo eram mico, la casa dei copii, los baiatos much grande bateamos joco de me.*

IONEL: Te-au violat?

GOMEZ: *Por asta yo no este capabile... Înțelegead que yo vrea spunead?*

IONEL: Ești impotent?

GOMEZ: *Come înțelegead nashico todos! Yo doresco semanar me copilo con te. Yo vrea doar platir lui meditationes por estera mui deshtepto. Mui deshtepto! Înțelegead?...*

IONEL: Frate Gomez, până și trecutul ți-e românesc.

GOMEZ: *Yo, rumano, todo! Pot rugar ceva?*

IONEL: Spune.

GOMEZ: *No aftar Mimi de todos chestiones. Nostros secreto, si?*

IONEL: N-o să afle.

GOMEZ: *Gracias! Tu es un uomo buno. Yo y Mimi atasheramos mucho la tine. Mimi iubidad te.*

IONEL: Termină cu prostiile!

(Se aud bătăi în ușa de la intrare.)

IONEL: Cine-i?

O VOCE: Doamna e acasă?

IONEL: Nu.

VOCEA: Nu i-a rămas ceva vopsea de ouă să mă-mprumute?

IONEL: Ce vopsea?

VOCEA: De ouă. Voi nu roșiți ouă?

IONEL: Paștele a trecut.

VOCEA: Nu mai minți în postul mare, că e păcat!

GOMEZ: *Yo no mint! Yo pladidad meditaciones con me banos. Por me copilo ajungerar mui deshtepto con voi!*

(MIMI se ridică în capul oaselor țipând.)

MIMI: Chemați salvarea!

Scena 11

În pat sunt în chinurile facerii CARMEN și MIMI. TRAIAN, IONEL și GOMEZ asistă speriați și neputincioși.

GOMEZ: *Se facear manana con venir la salvare.*

TRAIAN (către IONEL): Fă ceva!

GOMEZ: *El no dotar con scules.*

(În apartament intră LUCICA ținându-se de burtă. Mai are un pic și naște.)

LUCICA: Mi-am întrerupt delegația ca să vin să nasc aici. (Către IONEL.) Ai putea să apreciezi. Ai chemat salvarea?

IONEL: De mult. Dar n-a venit încă. Nu știu ce să fac.

(LUCICA se așază în pat lângă celelalte două femei.)

LUCICA: Cheam-o pe profesoară! Babele se pricepe la orice.

(IONEL iese în fugă din apartament.)

GOMEZ (către femei): *Nostros puteramos este de foloso con ceva?... (Către TRAIAN.) No me responderad.*

TRAIAN: Ia și bea!

GOMEZ: *Yo este in tiempo del servicio. No permission.*

TRAIAN: Îți dau eu voie.

GOMEZ: *Tu no es in unifoma.*

TRAIAN: Adică nu ți-e frică de mine? Bă, eu o să fiu șeful tău, al tuturor!

(În apartament intră găfâind BABA și IONEL.)

IONEL: A venit moașa.

BABA: Fetele mele!... (Abia mai respiră.) Fetele mele! Hai, linișteți-vă! Respirați adânc. E tanti aici și vă ajută. (Către bărbați.) Ce căutați aici? Afară! Mergeți și beți! Hai, afară! Duceți-vă și îmbătați-vă până uitați de voi și de tot! *Vaya con Dios!* (Cei

trei bărbați părăsesc apartamentul.) Ce fac fetele mele? Nasc? *(Se așază într-un fotoliu.)* Oare am să nasc și eu? Mi se face rău... Se învârte casa cu mine. Mă răscolește în tot trupul. Fotografiile, unde sunt fotografiile?! Vreau să fiu tânără, să aflu durerile facerii! Dacă aveam acum fotografiile, aș fi născut și eu... Ce chinuri sunt astea?... Ajutor! Nu mă lăsați să mor!

Scena 12

ÎMPĂRATUL, TRAIAN, IONEL și GOMEZ în jurul unui alambic, sub căpșunul cel mare.

GOMEZ: *Qui invendad asta maquina diabolica?*

TRAIAN: Eroul necunoscut. Trebuie că avea minte de român că la invenții nu ne bate nimeni. Facem din rahat bici, una-două. Suntem tari, nenică! *(Către ÎMPĂRAT.)* Pleacă, mă, de-aici, și nu te mai lăuda că mă calci pe nervi!

GOMEZ: *Con qui vorbidad?*

TRAIAN: Cu amărățul ăsta. *(Către ÎMPĂRAT.)* Pleacă și nu mă mai contrazice că-mi ies din fire!

IONEL: Cine te-a enervat așa?

TRAIAN: Și-o iau împărații ăștia în cap de n-am văzut! Uite-l cum trage cu urechea!

IONEL: Nu e nimeni.

TRAIAN: Sunteți voi orbi. *(Către ÎMPĂRAT.)* Vrei tu să le știi pe toate! Gata, a-nțărcaț bălaia, nu-ți mai spun nimica! Cară-te!

IONEL: Te cerți de unul singur?

TRAIAN: Ia de bea și nu mai comenta!

GOMEZ: *Cumnado, como functionar?*

TRAIAN: Bagi putregai și scoți viață. Merge cu orice împuțiciune. Și cu căpșuni stricate. (*Către ÎMPĂRAT.*) Tu să taci, nu te mai da mare! Acum te pun să culegi, că uite cât au crescut de mari căpșunile, cât dovlecii. Hai, noroc!

IONEL: Noroc!

GOMEZ: *Noroco, fratelos carnal!*

TRAIAN: Bă, poporul fără să aibă un tătuc nu poate trăi. Iar tătucul nu trebuie să facă nimic, doar să fie simpatic. Ce ar trebui el să facă, dracu' știe, își imaginează poporul.

GOMEZ: *Tu es mucho simpatico.*

TRAIAN: Credeți?

(*TRAIAN îl privește pe IONEL.*)

IONEL: Da.

TRAIAN: Bă, nenică, arma fatală funcționează! (*Către ÎMPĂRAT.*) Vezi c-am avut dreptate?! Și fără să tai capete ca tine. Hai, ia-o din loc că nu-ți dau nici un pahar! Nu mai cerși, că e de pomană! Nu meriți! (*Râde.*) Milogule!

(*GOMEZ râde.*)

TRAIAN: Ia vezi! Noi putem să râdem de el, că e al nostru, dar dacă alții râd de el, ne supărăm!

GOMEZ: *No conosco de qui vorbidad.*

TRAIAN: Dați-vă mai aproape să n-audă ăsta! Știți cum văd eu să fie Românică Mare?... Antică, modernă și contemporană! (*Către ÎMPĂRAT.*) Bă, dar băgăreț mai ești! Lasă, că te dau eu și pe tine pe mâna ălora să te expulzeze! Să nu-mi zici mie *el maximo*, dacă n-o fac!

(*Prin tușișuri e agitație mare. Unii aleargă, alții se ascund. ÎMPĂRATUL o rupe la fugă.*)

TRAIAN: Beți, beți, căci voi sunteți protejații mei!... Anul ăsta băiatul meu ar fi trebuit să meargă la liceu, dacă nu se naștea

defect. Aș fi putut să mă-mbăt și eu, ca tata, cu un motiv. Așa că vă spun vouă, hai să bem fără rost! Bă, în rahat dacă stai e murdar, dar e călduț.

Scena 13

BABA moșăie în fotoliu. Din când în când deschide ochii. În pat, sub cearșaf, e o continuă mișcare.

BABA: N-am avut parte să am un copil al meu. Traian n-a putut să facă minuni. Și de *don* Fernandez n-am reușit să dau. Bine măcar că mă bucur de copiii altora. Am grijă de ei, le păzesc somnul... (*BABA ațipește la loc. Din pat, de sub cearșaf, coboară de-a bușilea șase copilași care seamănă cu TRAIAN, IONEL, GOMEZ, CARMEN, LUCICA și MIMI. Copiii se joacă prin cameră, se bat pe jucării. Băieții hârjonesc fetițele. Gălăgia iscată o trezește pe BABA.*) Ce-i gălăgia asta?! La ora asta voi nu dormiți?! Acum se face dimineață. Fuga în pat! Fuga, că vă spun părinților că nu sunteți cumiți! (*Copiii se cațără în pat și se ascund sub cearșaf.*) Năzdrăvanilor! La culcare! Bravo! Ascundeți-vă de mamaia. (*Sub cearșaf copiii continuă să se agite.*) Mamaia nu se mai joacă de-a v-ați ascunselea că e bătrână și ostenită. Potoliți-vă! Vă țineți de șotii? Șmecheri mici ce sunteți! Ia să vedem noi cine-i poznașul? (*BABA ridică cearșaful și se bagă în pat. În ușa de la intrare se aud bătăi repetate. De sub cearșaf, MIMI, GOMEZ, LUCICA, IONEL, CARMEN, TRAIAN și BABA se ridică în capul oaselor ascultând bătăile din ușă.*) Cine e?

O VOCE: Aveți o telegramă. A murit moșul, libidinosul. A murit în pușcărie.

(Ies cu toții, în fugă, din apartament.)

Scena 14

În apartamentul gol intră beți crișă TRAIAN, IONEL și GOMEZ care este îmbrăcat în civil.

IONEL: Nu mai e nimeni?

TRAIAN: Unde-i baba aia în călduri? Să ne vadă c-am ascultat-o și ne-am îmbătat.

IONEL: Pregătește parastasul de șapte ani pentru moșul.

GOMEZ: *Por el libidinoso. Yo arestad lui.*

TRAIAN: Las' că și ăsta s-a eliberat mai devreme. Un tâmpit! Eu îi dau doi poli s-o curețe pe babă de bani și el îi fură fotografiile! Și-apoi se și autodenunță! Nu mai poți avea încredere în nimeni!

IONEL (*către TRAIAN*): Unde-i nevastă-ta?

TRAIAN: A fugit! Se amăgește că acum are un copil sănătos. Românul e defect din naștere, chiar dacă e cu mințile la el. Se naște el pribeag în propria-i țară, darămite printre străini. Ceși închipuie, că se poate ascunde de mine?! O găsec și-n gaură de șarpe! De ce mă întreb de ea? Ce, eu te întreb de nevastă-ta?

IONEL: Trebuie să vină din delegație.

TRAIAN: Mare tăntălău ești! *Don Cristobal* e și mai mulțumit acum. I-am avansat două fătuci proaspăt venite. Verificate! Ce talentate secretare dă nația noastră! (*Către GOMEZ.*) Și ție ți-am deschis capul. Ați putea să-mi mulțumiți. Te-au dat afară până la urmă. (*Către IONEL.*) Eu le-am spus șefilor lui că s-a încurcat c-o bagaboandă emigrantă. (*Către GOMEZ.*) Ce față ai! Îți stă mai bine în civil, pari mai puțin prost.

GOMEZ: *Y Mimi me spunedad que me sta mui bien. Todo me vida me frica des uomos in uniforma. Începudad este frica de me.*

TRAIAN (*către GOMEZ*): O să-ți fie și mai frică de mine. Bea!

GOMEZ: *No, por que inmediato luminar. Primir una scrisora de Mimi. Yo no arătar te!*

TRAIAN: Ți-am zis eu c-o să te lase cu buza umflată?!

GOMEZ: *Mimi lucredad de noche. Quando luminar, yo telefonar ela.*

TRAIAN: Auzi, Mimi are serviciu de noapte! Schimbul trei? Și ce muncă prestează Mimi, mă rog?

GOMEZ (mândru): *Es educacionista la una gradinița dei copii.*

TRAIAN: Grădiniță?! Noaptea?!

GOMEZ: *Facear una grădinița speciale por copiii de los...*

IONEL: Pentru copiii curvelor. Seara, își duc copiii la grădiniță și apoi merg după clienți. Dimineața se întorc, își iau copiii și pleacă la casele lor. Ai înțeles? Mimi e educatoare la copiii curvelor.

TRAIAN: Credeți că vă bateți joc de mine? Bă, eu v-am dat în primire la *Jandarmeria!* Îmi spuneți mie prostii că aia e acolo, că aia e dincolo?! Le-au umflat pe toate și le-au trimis ramburs în țară. Uite-așa făcurăm economii la salarii și mi se mai umflă buzunarul! Vin alți fraieri la rând. Pe voi v-a scăpat alambicul.

GOMEZ: *Mimi es educacionista!*

TRAIAN: V-ați găsit cu cine să vă puneți! Cu mine?! Bă, voi știți că azi sunt alegeri? Aflați că eu mă duc la vot. Să mă votez. Un vot în plus nu strică. Dacă câștig, am să-mi bat joc de-o țărăntreagă! Sunt pregătit. Am toate calitățile lipsă ca să ajung mare.

IONEL: Ești suficient de ticălos?

TRAIAN: Sunt!

IONEL: Ești o canalie?

TRAIAN: Desăvârșită!

IONEL: Ești o javră de om?

TRAIAN: Javra javrelor!

IONEL: Atunci ai să reușești. O să ajungi mare.

TRAIAN: Și-o să vă promit totul și-o să fac nimic. Bășcălie!
Bășcălie, asta meritați!

GOMEZ (*către TRAIAN*): *Hai, mergeramos! Lasar nashico, que
nostros stăteramos todo la noche per lui capo! Hai, don
Traian!*

TRAIAN: Mai bem un păhărel și pe urmă plecăm.

GOMEZ: *Ultimo, promez?*

TRAIAN: Ce mult vă plac vouă promisiunile! Bă, vorba mea e
chitanță! Noroc!

IONEL: În cinstea bărbaților maturi!

GOMEZ: *A taticos!*

TRAIAN: A canaliilor! Și-o să-mi bat joc de-o țară-ntregă!
(Cei trei ciocnesc paharele și le dau peste cap.)

GOMEZ: *Mergeramos!*

TRAIAN: Înc-un pahar!

GOMEZ: *Tu promez que es ultimo!*

TRAIAN: Să vă explic cum e cu promisiunile astea. Fiecare om are
dreptul să bea un pahar. Un om care bea un pahar devine alt
om. Deci acel alt om poate bea și el un pahar...

GOMEZ: *Que țara dei uomeni cumsecados noi estem! Hai,
cumnado, hai! Lasar nashico con lui gândurries.*

TRAIAN: Și va deveni un alt om care la rândul lui are dreptul să...
Bășcălie, Românie!

*(GOMEZ și TRAIAN ies din apartament. IONEL se întinde pe
pat.)*

IONEL: Eu tac și ascult. Și ei varsă tot puroiul, toată fierea, toate lacrimile. Se descarcă împovărându-mă pe mine. Despre mine știe cineva cu adevărat ce mă apasă, ce-mi doresc, ce visez? O să vă spun dimineața, pe îndelete, la o cafea.

(IONEL se cuibărește ca pentru somn. În cameră intră MIMI și se așază pe marginea patului. Mângâie fruntea lui IONEL.)

MIMI: Hai, copile, scoală că a venit mămica ta să te ia acasă. Să te găsească dimineața în patul tău. *(IONEL ia mâinile lui MIMI și-și acoperă ochii și urechile.)* Hai, băiete, că mămica e grăbită, și-a lăsat rând la ambasadă. Dacă îi dă viză de muncă plecați la cules de căpșuni. Hai, că-ți spun și mâine seară povești cu împărați și grădini fermecate.

(Scena intră în întuneric. Se luminează căpșunul imperial lângă care este înălțată o columnă din lădițe. În vârful columnei stă cocoșat și bea TRAIAN. Toate celelalte personaje vin și urcă pe columnă împietrind în poziții ce amintesc de scene de la cules sau de la logodna lui GOMEZ cu MIMI.)

CORTINA

